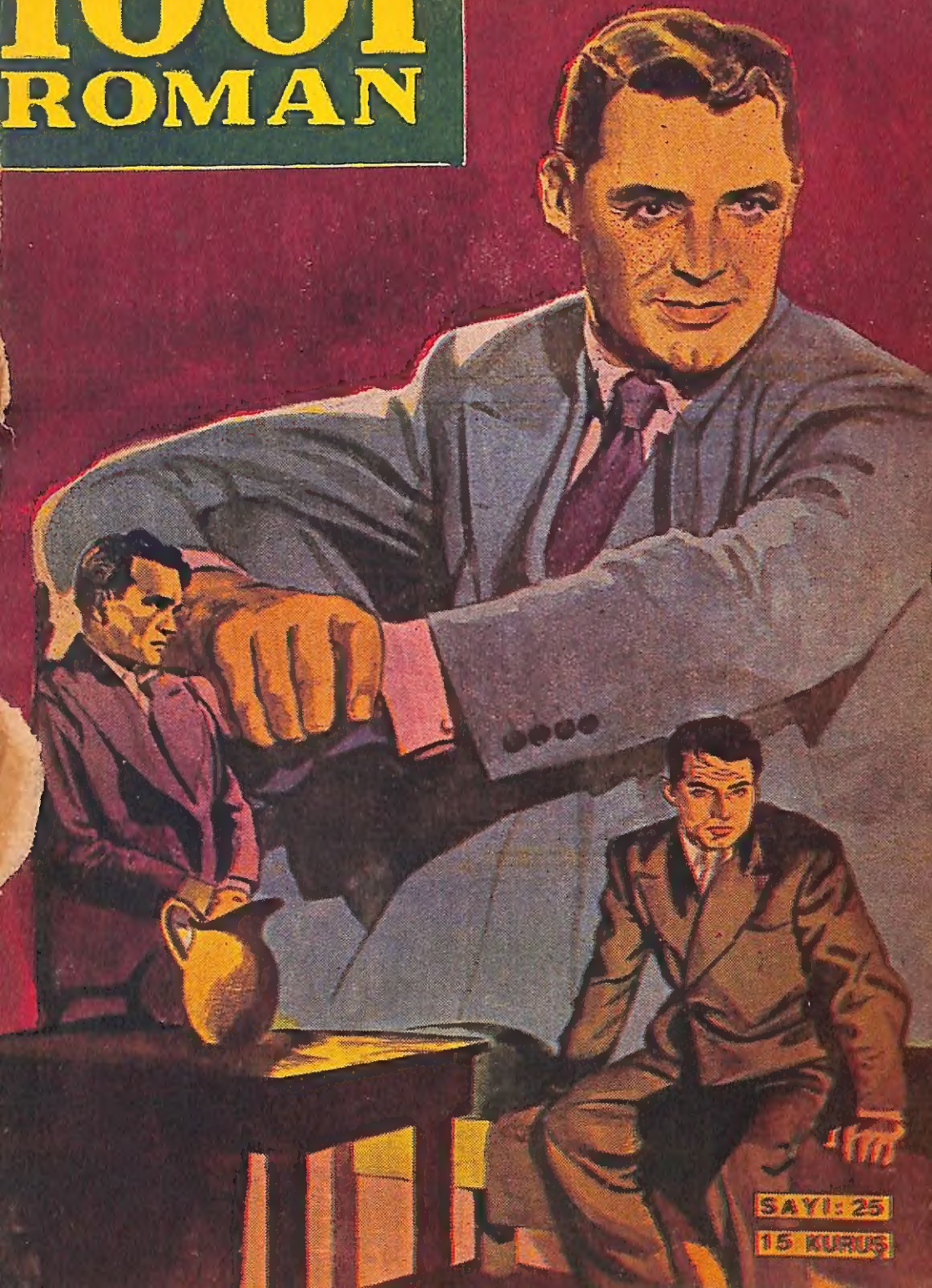

1001 ROMAN

SAYI: 25

15 KURUŞ

1001 ROMAN

SAHİSİ VE NESRİYATI
FİLEN İDARE EDEN:

TAHSİN DEMİRAY

YAZI VE TEKNİK
İŞLERİ SEKRETERİ:

SEDAT AKPIRAR

Her Hafta Pazartesi Günleri
Çıkarılır Gençlik Mecmuası
ABONESİ:

Altı aylığı 24 sayı 390 kuruş.
Yıllığı 52 sayı 780 kuruş.

ADRES:

Ankara Cad. No. 36 — İstanbul
Telefon: 23714

Çıkaran: **TÜRKİYE YAYINEVİ**
Basıldığı yer: **TÜRKİYE BASİMEVİ**

İÇİNDEKİLER:

SİNEMA AKTÜALİTESİ

Haberler

CANAVAR DOKTOR

Roman

SİLÂH KULLANMADAN

Hikâye

KATİL KİM?

Bilmeceli Hikâye

CARY GRANT

Portre

POLİTİKA GANGSTERLERİ

Film Hikâyesi

RADYOLU POLİSLER

Resimli Roman

SEYTANA DUA

Hikâye

(Kapaktaki resim: Portre
yazımıza aittir.)

14 Ekim 1946

SİNEMA Aktüalitesi

BİRAZ DAHA GAYRET EDERSE

Robert Paige, Clark Gable'den sonra Hollywood sinema kolonisinin en iyi yaban ördek avcısıdır. Gayret ederse onun Clark'ı da geçeceği söyleniyor.

BİRİNCİ VE SONUNCU

Hollywood'un tanınmış erkek yıldızları her sene kendi aralarında tenis turnuvası tertip ederler. Bütün sinema kolonisinin iştirak ettiği bu maçlar çok eğlenceli olur. Bu sene tertip edilen maçlarda birinciliği Errol Flynn, sonunculuğu da Mickey Rooney almıştır. Her ikisine de hatıra olarak birer saat hediye edilmiştir. Yalnız burada Errol'un saatinin altın olduğunu da söyleyelim.

Fakat kendisinin terketmesine sıra kalmadan mayın patladı. Gemi havaya uçu. Fakat Allahın yardımı sayesinde hayatını birkaç yanık ve yara pahasına kurtardı.

HOLLYWOOD'A DÖNÜŞ

Beyaz perdede şimdi boşanmış bulunduğu karısı Madeline Carrol'le «Yaralı Gönüller» ve «Bahama Geçidi» isimli iki büyük renkli film çeviren Stirling Hayden, Hollywood'a dönerek eski kumpanyası Paramount'la yeni bir kontrat imzaladı. Stirling, Amerikan bahriyesine vatan vazifesini yapmak için alındığında Akdeniz'in bir parçası olan Treniyen denizinde karakol gezen bir gemiye tâyin edilmişti. Harp sona

SEYAHATA ÇIKTILAR

Ray Milland karısıyla birlikte uzun bir Cenubi Amerika seyahatine çıkmıştır. Lana da yanında tanınmamış bir erkek olduğu halde Rio De Janeiro'ya uçakla gitmiştir.

HAKİKİ KAHRAMAN

Hollywood, bahriye üsteğmeni John Howard'ı bir kahramana yakışacak şekilde karşıladı. John, bahriyede mayın toplama gemisinde komutandı. Hareket esnasında toplanan mayınlerden birisi patlamak tehlikesi gösterdi. John, serinkanlılıkla gemisindeki erleri boğalttı.

Özellikle kader orada Arnavutluk ve Yugoslav vatandaşlarıyla işbirliği yaptı.

CANAVAR DOKTOR

ÇEVİREN =

Solelli

— Desene ki vakit kaybetmek istemiyen bir adam.

— Sade bu değil.. Tıbet hakkındaki yazılarından mada, haftaya büyük bir ilim toplantısında Mısır ehramlarını üzerinde yaptığı tetkike ait bir rapor okuyacak. Evden ayrılırken bir kamyon içinde birçok ameleler büyük bir lâhit getirdiler. Bunu Sir Barton Mısır'dan getirmiş. Çok kıymetli imiş. Tetkik ettikten sonra müzeye hediye edecekmiş.

— Pekî şimdi ne yapacağız?

— Evet ne yapacağız? Bilmiyorum belki Fu-Man-Cu bu adama da bir darbe indirmeğe çalışacaktır. Buna şüphe yok.. Lâkin onu nasıl koruyacağız? Asıl mesele burada.. Evini görsen ürperirsin. Tam cinayete müsait bir yer.. Loş, kasvetli, pis bir mağara!..

— Bari birşey düşündün mü?

— Skotland Yard'a telefon ettim. Evi tarassut etmesi için bir adam göndermelerini söyledim.

— Smit, bu işin sonu ne olacak? Bütün kuvvetimizle onun yolunu kesmeğe uğraştığımız halde, o yine bir yolunu bularak melanetlerine devam ediyor.

— Hem her yapacağı işi de biliyor. Şu veya bu adamların hayatı tehlikededir, diyor ve vakit bulursak haber veriyoruz. Bazan kurtuluyor, bazan kurtulamıyorlar. İşte bu kadar!.. Fakat bildiğimiz nedir?.. Fu - Man - Cu'nun öldürmek istediği bütün insanları bilemeyiz ya? Böyle

gizli ve kahpece hücum eden bir düşmana karşı ne yapabiliriz. Sonra onun elindeki silâhlar bugün, en büyük alimlerin bile meydana getirmek-ten aciz kaldığı gayet kuvvetli, esrarengiz, korkunç şeylerdir. Biz onunla ancak kendi kuvvetimizin yeteceği kadar mücadele edebiliriz. Eğer bir parça muvaffak olabilirsek ne mutlu!.. Sonra bugün hayatta bulunmamız bile bir mucizedir!..

Saatine baktı.

— On ikiye geliyor.. Nerede ise gece yarısı olacak.. Uykum bir türlü gelmiyor.

Sokak kapısı çalındı. Biraz sonra hizmetçi kız elinde bir telgrafla geldi. Smit'e baktım. Daha telgrafi okumadan yüzü serardı, çenesi düştü. Birşeyler sezmiş olacak, telgrafi hemen kızın elinden kaptı bir hamlede okudu. Gözleri ateş saçıyordu.

— Korktuğumuz başımıza geldi, dedi. Oku şunu!

Kâğıdı bana uzattı. Bir göz attım:

«Sir Barton öldürüldü. Evindeyim. Derhal gelin.

Müfettiş Weymut»

II

YEŞİL DUMAN

Bir dakika bile kaybetmemek için sarfettiğimiz gayrete rağmen Barton'un evine vardığımız zaman sabah yaklaşıyordu. Otomobilden indigimiz vakit etrafıma baktım. Çok güzel bir mehtap olmasına rağmen bulunduğumuz yer karanlıktı. Hakikaten Smit'in tarif ettiği gibi evin etrafı gayet sık ağaçlık-

lar ve çalılıklarla örtülü idi. Ağaçların arasındaki bir taş yoldan ilerlerken burnuma çürümüş yaprak, küf kokuları geldi. Kasvetli, korkunç bir yerdin burası..

Evin içi de dışından beterdi. Aynı sıkıcı hava, fena kokusu burada daha fazlasıyla vardı. Basık tavanlar, türlü türlü eşya ile dolu raflar, duvarlar insanı bunaltıyordu. Kütüphaneye girer girmez bir etajerin üzerinden sapsarı bir şey, birdenbire önümüze sıçradı. Bir hamlede açık bırakmış olduğumuz kapıdan fırladı gitti.

— O ne? diye bağırdım!

Smit bozuk asabına rağmen gülmüsmekten kendini alamadı:

— Bu yabani bir kededir, dedi. Dur daha burada sen ne garip şeyler göreceksin. Burası bir müzeden farksızdır.

Yavaşça kapıyı kapadı. Sonra Veymut'a dönerek sor-du:

— Nasıl oldu bu iş? Lütfen bana bütün tafsilâtile anlatınız.

Veymut koltukları gösterdi. Üçümüz birden oturduk. O sigarasını yaktıktan sonra anlatmağa başladı:

— Skotland Yard'a telefon edip burasını gözlemek için bir adam göndermemizi istemiştiniz. Adamımız gelmiş yolun karşı tarafında, bir ağacın dibine yerleşmiş. Bulunduğu yerden kapıyı ve evin civarını mükemmelen görüyormuş. Söylediğine göre saat on buçuğa kadar gayri tabii hiç birşey olmamış. Derken saat on buçukta genç bir kız gelmiş.

— Bir genç kız mı?

— Evet Mis Edmonds, Sir Barton'un kâtibelerinden biri. Eve gittikten sonra çantasını patronunun yanında unuttuğunun farkına varmış, almak için geri dönmüş. İşte bu Mis Edmonds eve girince kıyamet kopmuş! Gürültüyü, bağırışmayı işiten bizim memur derhal koşmuş. Eve girer girmez ilkin bana telefon etmiş. Sonra da tehlikeye

başlamış. İlk gördüğü sey: Bir zenci uşağın baygınlıklar geçiren genç kızı teskin etmeğe uğraştığı olmuş. Genç kıza birşeyler sormak istemişse de cevap alamamış. Diğer uşaklar da paniğe tutulmuş bir halde öteye beriye koşuyorlarmış. Onlardan da bir haber çıkmıyacağını anlayınca kendi araştırmağa koyulmuş. Yazıhaneye koşmuş. Kapı içeriden kilitli, lâhkin aralıklardan ışık sızıyormuş. Derhal bahçeye çıkarak pencereden içeriye atlamak istemiş. Fakat pencerenin önüne gelince duralamış. Perde olmadığından içerisi mükemmelen görünüyormuş. Yazı masasının üzerindeki abajurlu lâmbanın ziyası odanın ortasına, yere vurmuş. Tam bu ışık projektörü altında, yerde bir mumya lâhti kapağı açık, devrilmiş bir şekilde duruyor, onun biraz ilerisinde yüz üstü Sir Barton yatıyormuş!

Memur bunu görünce bizi beklemeye lüzum görmeden canı kırarak pencereyi açmış. Tam içeri atlarken oda da garip birşey görmüş. Veymut sustu. Sigarasından bir iki sıkı nefes çektikten sonra devam etti:

— Odanın zemininde, 25-30 santim kadar kalınlıkta, sanki canlı imiş gibi dalgalanan yeşil bir duman görmüş.

— Acaba nereden geliyor muş bu duman?

— Mumya lahından çıktığını zannediyor.

— Peki devam edin, lütfen.

— Bunu gördükten sonra

Smit'e baktım. Daha telgrafı okumadan yüzü sarardı, çenesi...

tereddüt etmesi lâzım gelirken düşünmeden odaya atlamış. Cesedi çevirmiş, bakmış. Sir Lionel Barton yüzü acıdan buruşmuş bir şekilde ölmüş. Onu olduğu yerde bırakarak yeşil dumanın gitmekte olduğu perdeli kapıya doğru yürümüş. Bu kapıyı açınca bir de ne görsün? Aşağıya inen birkaç basamak merdivenin üzerinde bir ölü daha! bir Çinli!

— Ne, bir Çinli ölüsü ha!

— Evet ben buraya gelirken gelmez bir doktor çağırdım. Adamcağız epey uğraştı. Defalarca muayene etti. Lâkin hiç birşey keşfedemedi.

— Memurunuz nerede şimdi?

— Onun ismi Kroksted'dir. Hastalandı, hastaneye kaldırdık.

— Durup dururken mi hastalandı?

— Ben gelinceye kadar bu-

rada tahkikatla meşgul olmuş. Bana hikâyeyi anlattıktan sonra birdenbire fenalaştı. Sanki yazıhanede iken birşey gırtlığını yaktığını söylüyordu.

— Bu ne demek acaba?

— Vallahi bilmem. Tabii genç kıza da o vaziyette burada alıkoymazdım. Onu da evine gönderdim.

Neyland Smit düşünceli bir şekilde kulağını kaşımağa başladı:

— Bir fikriniz var mı? diye sordu.

Veymut omuzlarını kaldırdı:

— Henüz hiç birşey düşünmüş değilim. İsterseniz içeri girip bir bakalım.

Kütüphaneden hole çıktık. Ev halkı burada toplanmış heyecanlı titreyiyorlardı. Dört kişi idiler. İkiisi zenci diğer ikisi de nereli olduklarını pek keşfedemediğim bir yerli idi-

boğulan insanlarda görülür. Boğazını muayene ettim. Hiç bir iz yoktu, vücudunda da hiç bir emareye rast gelmedim. Lâkin garip birşey varsa iki ölünün de kol ve bacakları gayri tabii vaziyetlerde idi.

Hafif bir rüzgâr çıkmıştı. Açık pencereden ağır çiçek ve ot kokusu geliyordu. Holde hâlâ uşaklar uğuldaşıp duruyorlardı.

Veymut bilmem kaçınıcı sigarasını yaktı. Bir an halkalanarak çıkan sigara dumanlarını seyrettikten sonra:

— Buraya kadar sizin fikrinizdeyim Smit, dedi. Strozza efendisinin bu gece evde olmayacağını öğrenince buraya kapandı ve mumyanın lah-dini açtı. Burası doğru. Çünkü Skotland Yard'dan gelen Kroksted camı kırıp da içeri girince anahtarı kapının üzerinde bulmuş.

Strozza lâhdin üzerinde çalışırken herhalde Çinlinin camlı kapının arkasında saklandığından haberi yoktu.

Kapı ardına kadar açıldı. İçeriye uzun, siyah bir mantoya bürünmüş..

— Ve Kve de kendini göstermeğe cesaret edemedi. Çünkü o da oraya başka bir gaye ile gelmişti.

— Strozza lâhdin kapağını açınca içinden bir insan veya birşey fırladı..

Smit yine söze karıştı:

— Yahut da mumya çıktı..

Veymut asabi bir tavurla gülümsemeğe çalıştı.

— Her ne ise, öyle birşey çıktı ki kapıyı camları açmağa hacet görmeden ortadan kayboldu ve giderken de Strozza'yı öldürdü.

— Dahası var lâhitten çıkan bu şekli, cinsi bilinmeyen canı Strozza'yı öldürdükten sonra kapıyı açmadan merdivenler üzerinde bekliyen Çinliyi de öldürdü. Şayet bu da Fu - Man - Çu'nun eseri ise - ki yüzde yüz onun olduğuna eminim - söyleyecek sözüm yoktur. Düşünün arkadaşlar şimdiye kadar kapalı kapılardan, duvarlardan geçen canilere rastladınız mı hiç?

— Bu insan kabiliyetinin fevkinde, dedim. Çinli doktor harikulâde bir yaratılış öyle iş!..

Smit tuhaf bir şekilde yüzüne baktı.

— Bunda hâlâ mı şüphen var?

Veymut sordu:

— Kve yan odada ne için saklanıyordu, acaba?

— Onun da Fu-Man-Çu çetesine mensup olduğunu tahmin ediyorum. Canavar doktorun emriyle buraya gelmiş olmalı. Maksudı Sir Lionel Barton'u öldürmektir. Fu-Man-Çu işi sağlama bağlamıştı. Eğer Kve muvaffak olursa ne âlâ.. Aksi takdirde o mania tanımayan korkunç katil işi tamamlayacaktı. Halbuki Strozza'nın burnunu sokması işi bozdu.

Bunları söyliyerek Smit yere eğildi. Lâhti muayeneye başladı. Kalın tahtaların içini, dışını süsliyen oyma ve işleme resimleri teker teker gözden geçiriyordu. Sonra yan duran lâhti ters çevirdi. Yoklamalarına devam etti. birdenbire:

— Hoppala.. diye bağırdı.

Elinde şişelere kapanan mantarlara benzeyen lâstikten birşey tutuyordu.

— Bu lâhtin zeminle aynı hizada olan bir yerindeki deliğe tıkanmış. Ne fena da kuyor!

Lâstik parçasını Smit'in elinden aldım. Tam muayene edeceğim sırada dışarıda bir gürültü oldu. Arkasından yazahanenin kapısı açıldı.

Havanın müthiş sıcaklığına rağmen arkasına kürekli, kahır bir palto giymiş olan iri yarı bir adam odaya girdi. Smit onu görünce:

— Sir Lionel! diye bağırdı. Sizi tehlikeden haberdar etmiştim. Bakın, az kalsın bunların yerine öbür dünyayı siz boyluyacaktınız.

Sir Lionel Barton yerdeki ölümlere baktı kaldı. Sonra başını çevirerek Smit'in yüzüne baktı. Nazarlarını ondan bana biraz sonra da Veymut'a çevirdi. Eliyle sakalını karıştırarak kendini koltuklardan birine fırlattı.

— Bay Smit ne oldu? Nedir kuzum? Bana anlatsanız mıza?..

Smit oluy bittini bütün teferruatla anlattıktan sonra kendü düşüncelerini de ilâve etti. Sir Lionel ses çıkarmadan bütün bunları dinledikten sonra:

— Evet Strozza lâhittteki elmaslar için gelmiş olabilir. Bütün kabahat bende ona bu gece burada olmyacağımı haber vermemeliydim. Acaba Kve ne yapıyordu orada? Belki de söyledığınız gibi öldürmek için beni bekliyordu. Ama pek de ihtimal vermem. Lâkin bütün bu işler sizin fikriniz gibi hiç de Çinli doktorun eseri değil!..

Bunları söylerken lâhide bakıyordu. Smit hayretle onun yüzüne baktı.

— Ne demek istiyorsunuz, Sir Lionel?

Meşhur kâşif hâlâ tabuta bakıyordu. Gözlerinde gizli bir korkunun parıltıları vardı:

— Bu gece Profesör Rembold'den bir telgraf aldım. Altelece giyinerek kimseye haber vermeden gittim. Evden ayrılışımı yalnız Strozza gördü. Profesörle Travellers kulübünde buluştuk. Haftaya benim mumyalar hakkında bir etüd okuyacağımı biliyordu. Aynı zamanda hiç ilişme-

den Mekara lâhidini de Londra'ya getirdiğimden de malûmatı vardı. Bana lâhidi açmamam için rica etti.

— Peki bu gayri tabii arzusunun ne sebep gösterdi?

Sir Lionel gülümsemeğe çalıştı:

— Mekara bir vakitler Tibet'in en meşhur rahiplerinden biri imiş. Aynı zamanda da müthiş bir büyücüyümüş. Lâhidini açmak tehlikeli imiş. Böyle bir maceraya atılıp da ölen Fransız âlimi Page Le Roi'den de bahsetti. Bu adam da Tibet'den bir lâhit çıkararak Mısır'a getirmiş. Bir gece onu tetkik etmek için odasına kapanmış. Ertesi günü Roi'yi lâhidin başında ölü bulmuşlar. İşte bu sebepten bana lâhidi açmamaklığım için ısrar etti.

Derin bir sükût oldu!.

Ben Sir Lionel gibi bir adamın böyle efsanelere inandığına hayret ederken Smit bu sükûtu bozdu:

— Lâhit gümrükte ne kadar kaldı Sir Lionel?

— İki gün galiba. Sakın beni evhamlı bir insan zannetmeyin. Arkadaşım Rembold de müspet düşünceli bir adamdır. Lâkin bu gece lâhidin içinden çıkan şeyi görmediğim için Allaha şükrediyorum.

Smit uzun müddet Sir Lionel'in yüzüne baktı.

— Ben de memnunum bu işten, dedi. Mekara'nın mumyası ne olursa olsun benim bildiğim birşey var ki: Doktor Fu-Man-Cu sizi öldürmeğe teşebbüs etmiş ve muvaffak olamamıştır. Herhalde şimdi benimle beraber gelir mütebaki zamanınızı otelde geçirirsiniz. Çünkü Fu-Man-Cu ikinci defa vurursa tam vurur!..

III

ESİR

Sir Lionel Barton'un evindeki gıfte cinayetin ertesi gecesi evde yalnızdım. Neyland Smit'le müfettiş Veymut ilimarda bazı gizli tahkikat yapmakla meşgul idiler. O-

damda tek başına bir koltuğa gömülmüş, bir gece evvelki hâdiseyi düşünüyordum.

Kafama yüzlerce sual hücum ediyordu:

1 — Acaba Page Le Roi isimindeki Fransız âlimini öldüren şeyle Strozza'yı öldüren meşgul katil arasında bir münasebet var mıydı?

2 — Mumya nereye kaybolmuştu?

3 — Katil kilitli odadan nasıl kaçmıştı?

4 — Lâhidin üzerindeki lâstik tıpanın manası ne idi?

5 — Çinli Kve kapının arkasında neye saklanmıştı?

6 — Yeşil duman diye hakikaten birşey var mı idi yoksa Kroksted hayal mi görmüştü?

Bu suallere cevap veremediğçe bu karışık meseleyi hal etmeğe imkân yoktu. Neyland Smit de ne yapacağını şaşırmış bir halde idi. Hattâ o sabah:

— Bu dava bir polis işinden ziyade, ispiirtizma ve sair gibi gizli kuvvetlerle uğraşmaları alâkadar edecek bir hale geldi, demişti.

Pipomu yanımdaki küçük masanın üzerinde duran sigara tablasına silkerken birdenbire duraladım. Hafif bir gürültü işitmiştim. Halbuki evde benden başka kimse yoktu. Hizmetçilerin hepsi iznli idiler. Sokak kapısının açıldığını duyar gibi oldum. Dikkatle dinledim.

Hiç bir ses yoktu. Yavaşça yazı masama yaklaşarak çekmeden tabancamı aldım ve ayağa fırladım.

Evet bir ses vardı. Karanlıkta, gürültü etmemeğe çalışarak birisi merdivenleri tırmanıyordu!.

Fu-Man-Cu'nun korkuncu ve her an değişen esrarengiz hücum tarzlarını bildiğim için yerimden kıpırdamağa cesaret edemiyordum. Tabanca elimde, odanın ortasında, ayakta donmuş kalmıştım. Kapı aralık duruyordu. Bir parça cesaret gösterip gidip kapıyı açıyordum. Kalbim koptuğunu hissediyordum.

(Arkası var)

SİLAH

KULLANMADAN

Çeviren :
NİHAL YEGİNOBALI

Resimleyen : AYHAN

Hirst'in kuvvetli eli, kirli, sararmış haritanın üzerinde siyah bir gölge yapıyordu.

— İşte burada, dedi. Sahille, dağların arasındaki şu orman kuşağında.

Ellis, haritayı daha iyi görebilmek için boynunu uzattı ve Padgam tasdik eder gibi başını sallayarak:

— Pek muhtemel, dedi.

Hirst:

— Muhtemel değil muhtakak, diye ısrar etti.

Ellis, homurdanarak arkasına yaslandı. Padgam, gözlerini kamaranın, üzerinde büyük, garip gölgeler kımıldayan duvarlarında gezdiriyordu. Ellis'le Padgam kaba ve çirkin görünüşlü kimselerdi. Yalnız «Kaptan» dedikleri Hirst, kültürlü ve zeki bir adama benziyordu. Mafafih onun ötekilerden çok daha tehlikeli olduğu besbelliydi. En nihayet Ellis:

— Acaba Alekson'a ne oldu? dedi.

Alekson'a ne olduğunu biliyorlardı, tabii. Alekson ölmüştü. Hem susuzluktan ölmek de hoş bir şey değildi. Bunu Kaptan akıl etmişti. Alekson, definenin yarısını istemişti. Bu da onlara fazla gelmişti. Onun için Alekson'u adada bırakmışlardı...

İki sene evvel... Alekson şüphesiz ölmüştü fakat ölmeden evvel onları mat etmeğe muvaffak olabilişti.

Efsaneye göre, define arırlardır o adadaymış, Rikardo'nun definesi. Bunu onlara Alekson haber vermişti. Alekson'da adanın bir de haritası vardı. Böylece o, Hirst, Ellis ve Padgam defineyi aramağa çıkmışlardı.

Bir seneye yakın bir za-

man aramışlardı. Sonra, yiyecekleri ve sabırları tükenmek üzereyken, tesadüfen defineyi bulmuşlardı. Önceden definenin yarısını Alekson'a vereceklerini kararlaştırmışlardı. Fakat define bulununca, fikirler değişmeğe başlamıştı. Mücevherleri küçük gemilerine yüklemişler, sonra Alekson'u tekrar adaya götürüp bırakmışlardı.

Alekson'un işinin bitik olduğunu biliyorlardı. Her yıl yedi ay adadaki sular tamamen kururdu.

Fakat Alekson, bir şeyden şüphelenmişti herhalde. Onlardan daha kurnaz davranmıştı. Define gemiye konulduğu gece Kaptan, Ellis ve Padgam sevinçlerinden içip sarhoş olmuşlardı. Öyle ki, sabaha kadar kütük gibi uyumuşlardı.

Alekson da boş durmamıştı. Geminin yerli tayfalarının yardımıyla defineyi sahile taşımış ve gene gömmüştü. Tropik adalarında otlar bir iki saat içinde büyüyüverir. Adadan ayrıldıktan kırk sekiz saat sonra Alekson'un hilesini keşfetmişlerdi.

Hemen dönmüşlerdi tabii. Fakat ne Alekson'un ne de Rikardo'nun definesinin hiç bir izine rastlayamamışlardı. Yiyecekleri ve suları adama-kıllı azalmıştı. Adada daha fazla kalmak, intihar etmek gibi bir şey olurdu. Yapılacak tek şey şardı: Gidip nevalelerini yenilemek sonra tekrar dönmek.

Fakat iki sene geçmişti. Hâlsiz de dönememişlerdi. Ü-

çü de parasızdılar ve hayatlarının sonuna kadar parasız kalacağa benziyorlardı. Kendilerine yardım edecek insan bulabilirlerdi ama, Alekson meslesindenberi aralarına başka birini almak istemiyorlardı.

Kaptan haritayı katladı, cebine koydu ve:

— Ee, çocuklar, dedi. Bakalım ne zaman gidebileceğiz.

Tam o sırada, merdivende ayak sesleri duyuldu. Kaptan kapıya döndü. Eşikte genç bir Kanakalı duruyordu. Sallanan fenerin ışığında gözleri kedi gözü gibi parlıyordu. Kaptana bir şeyler söyledi. Ellis'le, Padgam Kaptana baktılar. Hirst'in yüzünde hafif bir hayrêt okunuyordu. Ellis:

— Ee, Kaptan, ne olmuş? diye homurdandı.

Kaptan döndü ve onlara baktı.

— Anaku diyor ki, bizim gemiye bir kadın gelmiş.

İki adam, hayretle ona baktılar.

— Kadın mı? Kadının bizim gemide ne işi var?

Sonra üçünün birden gözleri kapıya çevrildi. Kapıda bir kadın duruyordu. Fenerin ışığı yüzünü ve vücudunu yarı aydınlatıyordu. Yumuşak ve tatlı bir sesle:

— Kaptan Hirst? dedi.

Kaptan kısaca:

— Benim, diye cevap verdi.

Kadın bir an ona baktı, sonra gözlerini Ellis'e ve Padgam'a çevirdi. Üç adam gözlerini açmış ona bakıyorlardı.

Kadın bir an ona baktı, sonra gözlerini Ellis'e ve Padgam'a çevirdi.

Bu meçhul kadın, uzun boylu, narin ve çok güzeldi. Gençti de. Hâlinde hayat dolu, canlı bir şey vardı.

Kaptan Kanaka'ya bir iğareti yaptı. Genç merdivenden inip gitti. Sonra kaptan ayağa kalkıp duvara dayandı ve:

— Bekliyorum, der gibi kadının yüzüne baktı.

Kadın hepsinin yüzüne bir bir bakarak:

— Lâfı uzatmıyacağım, dedi. Sıze bir teklifim var.

Üç adam da seslerini çıkarmadılar. Ama gözleri bir an bile kadının yüzünden ayrılmıyordu. Kadın gayet lâkayt bir tavrıyla:

— Define hakkında, diye ilâve etti.

Ellis, hafifçe irkildi. Padgam'ın elleri birbirine kenet

lendi. Sadece kaptanın kılı bile kıpırdamamıştı.

— Define mi? dedi. Ne demek istiyorsunuz?

Kadının gözleri kaptanın yüzüne çevrildi.

— Rikardo'nun definesi .

O zaman iğne düşse sesini duyabilirdiniz. Kaptan:

— Rikardo hakkında ne biliyorsunuz? diye sordu.

— Hiç bir şey tabii. Rikardo asırlar evvel yaşayıp ölmüş. Ben sizin hikâyenizi biliyorum. Defineyi bulamadan gelmeğe mecbur kaldınız. İki senedir dönmek istiyorsunuz ama paraya ihtiyacınız var. Ben size bu parayı veririm. Fakat ben bir iş kadıyım. Yani, lâfın kısası, definenin yarısını bana vermeğe razı olursanız size lâzım olan parayı temin ederim.

Ellis hiddetle:

— Amma iş ha! diye söze başladı; Alekson da aynı şeyi...

Kaptanın parlak gözleri onu susturdu. Fakat kadın, Ellis'e döndü ve şüpheyle:

— Alekson mu? dedi. O da kim?

Kaptan, öne doğru eğilerek:

— Alekson ilk araştırmamız için para temin eden adamdı, dedi. Yerliler bir gece onu öldürdüler.

Kadın:

— Ya! dedi. Ee, beyler, cevabınız nedir?

Uzun, gergin bir sessizlik oldu. Ellis'le, Padgam birbirlerine bakıyorlardı. Kaptan kadına bakıyordu. Kadın altın bir sigara, tabakası çıkardı ve sigara içmeğe başladı. Yüzünde hafif bir sabırsızlık okunuyordu.

— Tabii, dedi; teklifimi kabul etmek istemiyorsanız, başkalarını bulabilirim.

Kaptanın gözlerinde pek de hoş olmayan bir ifade belirdi. O ağır, kahn sesiydi:

— Lütfen biraz güverteye çıksanız da, biz kendi aramızda bir konuşsak, dedi.

— Peki, ama akıllı kimse-

lerseniz - ki öyle zannediyorum - kararınızı vermeniz pek uzun sürmez.

Üç adam, kadının çıkışını sükûnetle seyrettiler. Sonra Ellis, yumruğunu masaya indirerek:

— Nerden öğrenmiş kâfir? dedi.

Kaptan ona ehemmiyet vermiyerek:

— Dinleyin, dedi. Bana kalırsa kabul edelim. Başka çare yok. Ne biliyormuş, nerden öğrenmiş, ehemmiyeti yok. Ne dersiniz?

Ne Ellis ne de Padgam hemen cevap vermediler. İkisi de sükûnetle düşünüyorlardı ve kaptanın gibi onların düşünceleri de boş değildi. Ne de olsa bir kadınla, uğraşmak herhalde bir erkekle uğraşmağa benzemezdi. Daha kolay olurdu, çok daha kolay. En nihayet Ellis:

— Peki, dedi. Git de kabul ediyoruz da.

Kaptanın yüzünden, hafif bir tebessüm uçup, gitti.

Padgam:

— Neden korkuyorsunuz sanki? dedi. Kadından korkulur mu?

Ellis, güldü. Kadın onlara ne yapabildi ki?

Kadının adı Miriyana'yı. Gemi kalkmazdan iki gün evvel güvertede belirdi. Üç adam hayretle ona baktılar. Kadın büyük bir bavul getirmişti. Sirtında kurgunu pantolon ve parlak mavi bir kazak vardı. Sarı saçları, tatlı deniz rüzgârında hafif hafif uçuşuyordu.

Yerli tayfalar, bavulu aşağı taşıdılar. Ellis, Padgam ve kaptan hâlâ hayretle, gözlerine inanamıyarak kadına bakıyorlardı. En nihayet kaptanın dili çözüldü:

— Hey, dedi. Bunun mânası ne?

Mariyana döndü:

— Bukadar erken geleceğinizi tahmin etmiyordunuz, değil mi? diye sordu.

— Tahmin mi? Yani, biz de mi geliyorsunuz?

Mariyana kısaca:

— Tabii.

Dedi ve dönüp yanlarından ayrıldı.

Ellis parmaklığa gidip denize tükürdü. Padgam beyinden vurulmuş gibi duruyordu. Kaptan ince dudaklarını yalıyorrak:

— Bir erkeğin icabına baktık da bir kadınıninkine mi bakamıyacağız? dedi.

Ellis cevap vermedi ama, bakışı kâfiydi. Mariyana gene sahile çıktı. Ellis'le, kaptan, onun kamarasına indiler. Kadın bavulunun anahtarını üstünde bırakmıştı. Açıp baktılar. İçinde elbiseden başka hiç bir şey yoktu. Gözleri hayretle büyüdü. Kaptan bavulu kaparken:

— Silâh namına bir şey yok, dedi. Kadınların bazan taşıdıkları o sapı incili tabancalardan bile yok. Hiç bir şey...

O sırada gelen Padgam:

— Bir makas bile yok, diyerek sırtını.

Ellis pis pis güldü:

Kapıda bir kadın duruyordu. Fenerin ışığı yüzünü ve vücudunu aydınlatıyordu..

— Amma cesaret ha!

★

Ada vahşi ve ıssız uzanıyordu. Gökyüzü berrak, âdeta beyazdı ve güneş yeryüzüne kızgın sular gönderiyordu.

Mariyana, yüksek bir kayalığın üstüne oturmuş, Okyanusu seyrediyordu. Kaptan kumsalda sinirli sinirli dolaşıyordu. Ellis ve Padgam, parlak yeşil ormanın içerisine dalahe iki gün olmuştu. Denizde, beşyüz yarda ötelerinde gemileri duruyordu. Güverte de tek başına parmaklığa yaslanmış, sahili seyreden bir Kanaka'lı vardı.

Orman kuşağının arkasında, adanın öteki ucuna kadar yüksek tepeler uzanıyordu. Kaptan biraz sonra durdu ve elini güneşe sıper edip baktı. Ellis'le, Padgam geliyorlardı. Kaptan onların dik kayalıklardan inen benek gibi karaltılarını hayal meyal seçebiliyordu. Yüzü ifadesizdi. Sadece gözlerinin parıltısı hakiki

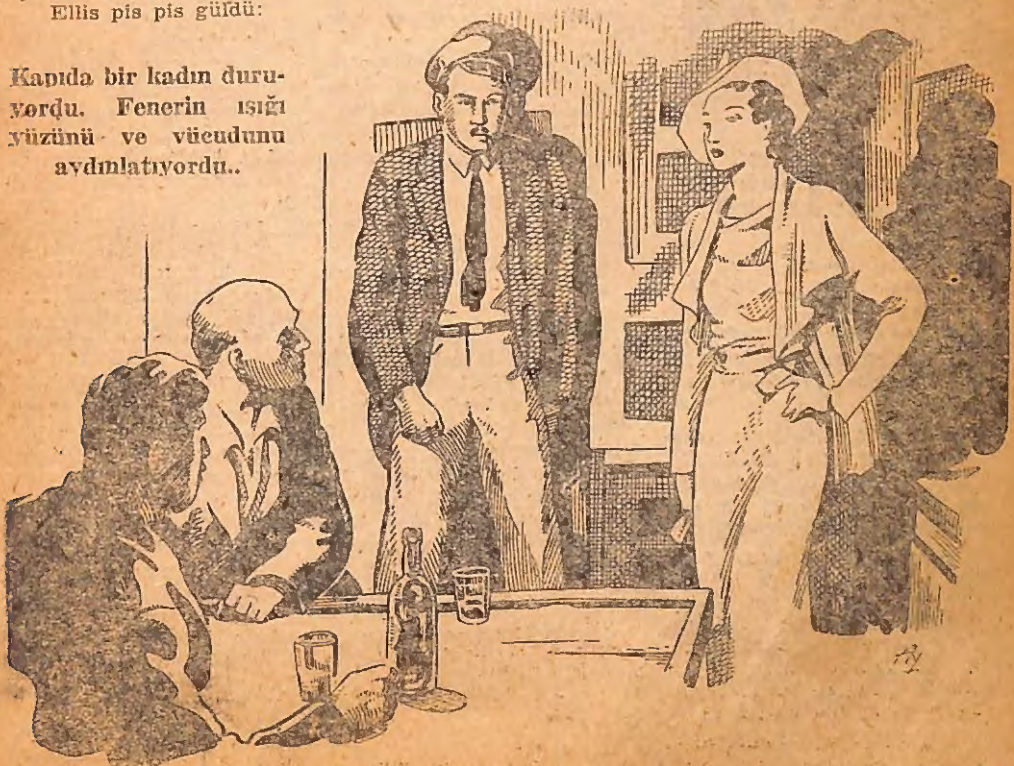
hislerini belli ediyordu.

Artık Ellis'le, Padgam'a emniyet etmiyordu. Ellis'le, Padgam da ona itimat etmiyorlardı.

Bunun böyle olması belki de mükaddirdi. Fakat Mariyana, gemideki gerginliği azaaltacağına arttırmıştı. Yola çıktıktan biraz sonra, aralarında anlaşmazlıklar başlamıştı. Ellis'le, Padgam kaptanın Mariyana'ya karşı takındığı hal ve tavrı beğenmiyor, beğenmediklerini gizlemeğe de teşebbüs etmiyorlardı. Beri taraftan kaptanın da kendine göre fikirleri vardı.

Rikardo'nun definesi ne diye dört kişi arasında paylaşılacaktı? İki kişinin - Mariyana'yla kendisinin - arasında paylaşılması daha iyi değil miydi? Sonra Mariyana güzel bir kadındı, evlenirlerse, define sadece kaptana kalmış olacaktı.

Böyle düşünceleri, kaptanın kafasına - belki kendisi

Ay doğdu, yükseldi ve sakin, durgun ışıǰı adanın iliklerine işledi.

de farkında olmadan - Mariyana sokmuştu. Mariyana, kaptana cesaret veriyordu - daha doğrusu Mariyana gibi kadınlar hakkında pek tecrübesi olmayan Hirst'e öyle geliyordu - .

Mariyana, kaptana cesaret veriyor diye de Ellis'le, Padgam, Hirst'e, saklamağa teşebbüs etmedikleri bir emniyetsizlikle bakıyorlardı.

Gece oldu ve adanın sahiline bir ayaz çöktü. Beyaz gölgeler, boydan boya koşmağa başladılar. Pasifik kırsallarının hortlakları, gelip ay ışığında raksettiller ve Ellis'le, Padgam onları seyrederek Alekson'u hatırladılar.

O gece gemiye dönmediler. Kaptan, Mariyana için ottan

ve yapraklardan bir yatak yaptı. Mariyana, mehtapta ona bakarak gülümsedi ve kediler gibi onları gözetleyen Ellis'le, Padgam bu tebessümü gördüler.

Kaptan, tekrar ateşin başına dönünce Ellis, ona pis pis baktı ve alevlere kuru odunlar atan Padgam, alaylı alaylı:

— Bayağı kibarlaşıyorsun hani, Kaptan, dedi.

Kaptan, bir yıldırım hızıyla Padgam'a döndü ve vurdu. Padgam, yere yıkıldı. Ellis, ayağa kalktı. Eli tabancasındaydı. Fakat Kaptan, daha çabuk davranmış ve tabancasını eline almıştı.

Padgam, berelenen çenesini yokliyerek ağır ağır ayağa kalktı.

— Pekâlâ Kaptan, dedi. Bana güzel bir hatıra bıraktın, değil mi?

Ellis'le, Padgam Kaptanı ateş başında bırakarak çekildiler. Fakat o uyumadı. Gözlerini sahile diktı ve safak sökünceye kadar öylece bekledi.

Düşmanlıkları şimdi ortaya vurulmuştu. Ancak ölüm bu düşmanlığa bir son verebilirdi. Ama ilkönce Rikardo'nun definesini bulmak lâzımdı.

Kaptan defineyi sahilde aramağa karar verdi. Padgam, tepelere çıktı. Ellis, ormana döndü ve gitmezden evvel yanına iki tabanca aldı...

Mariyana, Kaptana yardım etmek için sahilde kaldı.

Vaziyet şimdi çirkin ihtimallerle doluydu. Kaptan, Padgam'la açıkça kavgaya etmişti. Ellis de tabii Padgam'ı tutacaktı. Bunların hepsi Mariyana yüzündendi. Aralarında o olmasaydı Kaptan, Ellis ve Padgam'la iyi geçinmeğe dikkat ederlerdi - define bulunup, sağ salım gemiye getirilene kadar, hiç olmazsa -

Hirst, somurtarak Mariyana'nın yanına gitti. Kadın başını çevirmeden:

— Çok üzülüyorum, Kaptan, dedi.

— Neden?

— Düşüncesizlik edip sizi

tehlikeye maruz bıraktım.

— Ellis'le, Padgam'ı demek istiyorsunuz?

— Evet.

— Bu ne de olsa olacaktı.

— Evet ama, bu kadar erken değil.

Kaptan, içindeki hisleri saklamadan Mariyana'ya baktı. Bu kadın için mücadele etmek değerdi... Rikardo'nun definesi bile zihninde daha az mühim bir yer işgal etmeğe başladı.

Vaziyetin anahtarı Mariyana'ydı. Ellis'le, Padgam onu sağ bırakmamağa karar vermişlerdi. Kaptan bunu biliyordu. Fakat şimdi Ellis'le, Padgam anlamağa başlıyorlardı ki, Hirst, Mariyana'yı tutacaktı. Onun için en iyisi hem Mariyana'yı hem de Kaptanı yok etmektir.

İkiye bir kalmışlardı. Çünkü Mariyana'yı saymamak lâzımdı. Kaptan ona her ihtimale karşı diye bir tabanca vermiş, fakat o hayatında bir defacık bile eline tabanca almadığını söyliyerek reddetmişti. Bağdaş kurup oturdu ve üzerlerinde yüzlerce martının çığlık çığlığa daireler çevirdiği tepelere baktı. Yüzünde garip bir ifade vardı. fakat Ellis'le, Padgam'ı düşünen Kaptan, bunu farketmedi.

İki sabah sonra Ellis defineyi buldu. Ormanın ağaçları arasından defiler gibi başıra başıra geldi. Elindeki kaba, biçimsiz taşlar, güneş ışığında alevli ateş gibi görünüyordu...

Defineyi çıkarıp gemiye taşımaları üç gün sürdü. O gece - ıssız adanın sahilinde geçirecekleri gece - ateşin başında oturuyorlardı. Pek az konuşuyorlardı. Bu adadan sadece iki kişi dönecekti ve her biri de bunu biliyordu.

Fakat biraz sonra, dünyada hiç derdi yokmuş gibi görünen Mariyana, onlarla konuşup şakalaşmağa başladı. Ellis'le, Padgam da ona iltihak ettiler. Ne de olsa daha çok vakit vardı...

Ay doğdu, yükseldi ve sakin, durgun ışıǰı adanın iliklerine kadar işledi. Mari-

yanı, bir şarkı mırıldanarak kalktı ve sahile gitti. Padgam da çekilip gitti. Ellis'le, Kaptan ateşin başında karşı karşıya kaldılar. İkisinin sinirleri de son haddine kadar gerilmişti.

Padgam, bir an durup düşünceli düşünceli onlara baktıktan sonra dönüp uzaklaştı ve ormanın içine daldı. Kaptan bekliyordu. Ellis'le, Padgam'ın hemen şimdi hiç bir şeye teşebbüs etmeyeceklerinden emindi. Daha çok vakit vardı - şafak sökünceye kadar -

Kalktı ve sahile, Mariyana'nın yanına gitti. Mariyana, gözlerini sulardan ayırmadı. Hirst:

— Pek, pek bunaltıcı bir

gece.

Dedi ve terden parlıyan yüzünü sildi.

— Korkuyor musunuz?

Mariyana, başını çevirmemişti ve suali hafif bir fısıltıdan ibaretti.

— Hayır, korku değil. Asap gerginliği olacak.

— Neden bekliyorsunuz?

Kaptan, hafifçe irkildi ve alçak sesle:

— Ne demek istiyorsunuz? diye sordu.

Mariyana gülümsedi.

— En iyi korunma çaresinin hücum olduğunu duydunuz mı?

Hirst, kadına hayran hayran baktı. Tabii duymuştu. Bu kadın, güzel olduğu kadar zekiymiş de... Lâkayt bir tavırla döndü ve ateşe doğru yürümeğe başladı. Ellis, orada oturmuş sinsi, sinsi kaptanı gözletliyordu.

Mariyana, su kenarından koştu ve tepelerden birine tırmanmağa başladı. Ansızın aşağıdan silâh sesleri geldi. Bir

Orman tarafından bir tek silâh sesi daha geldi.

iki, üç. Sonra bir sessizlik oldu. Bu sessizlik, uzun sürdü; sonra uzaktan, orman tarafından bir tek silâh sesi daha geldi.

Şafak sökerken, Mariyana tepeyi tırmanarak kendine doğru gelen bir tek insan gördü.

Bu, Hirst'ti.

Yüzü solgundu ve kulaklarından biri Ellis'in kurşunuyla yirtılmıştı. Fakat hayatından gayetle memnun görünüyordu. Tabii değil mi? Ellis'le, Padgam, Alekson'un yanına gitmişlerdi. Define tamamen kendisine aitti, kendisi ve Mariyana'ya. Fakat Mariyana da kendisinin sayılırdı. Sayılmasa bile sayılması elzemdi. Çünkü Kaptan, onu istiyordu, aynı zamanda Rikardo'nun definesini de istiyordu, bütün defineyi. Onun için ne pahasına olursa olsun Mariyana'ya sahip olmalıydı.

Kayaları tırmanırken gülümsüyordu. Mariyana'ya sahip olmak kolaydı, çok kolay. Önce müşfik bir âşık gibi davranırdı. Bu ona tesir ederdi. Hangi kadına etmezdi ki? Zaten Mariyana'nın ona karşı bir meyli de vardı. Tesir etmese bile, başka çareler ve usuller bulabilirdi.

Şafağın beyaz ışığı Mariyana'nın yüzüne vurmuştu. Hiç hareket etmeden duruyordu. Hirst'i bekliyordu herhalde. Hirst kadının tepenin tam kenarında durduğunu gördü. Aşağıda yalçın bir uçurum vardı.

Hirst, kadına yaklaştı. Mariyana berrak bir sesle:

— Dur! dedi.

Hirst şaşaladı.

— Çekil oradan, dedi, çok tehlikeli, Mariyana.

Mariyana ona baktı. Yüzündeki ifade Hirst'e garip bir endişe verdi.

— Ne oldu, Mariyana?

— Ne düşündüğünü biliyorum, ama yanıyorsun, Kaptan Hirst.

Hirst şaşmıştı. Endişesi de gitgide artıyordu. Mariyana'ya doğru bir adım daha attı.

— Dur durduğun yerde!

Kadının sözleri bir kamçı gibiydi. Hirst, durakladı. Bütün bunların mânası neydi? Kadın kendini tepeden aşağı atmağı mı düşünüyordu? Hirst hayretle ona baktı. Mariyana'nın yüzü hâlâ güzeldi ama, şimdi bu güzellikte vahşi bir şey vardı. Berrak ve soğuk bir sesle:

— Cimi Alekson'u unuttun mu? dedi.

— Cimi Alekson mu? Sen onu nereden biliyorsun?

Mariyana gülümsedi. Sakin fakat mahzun bir tebesümle:

— Nişanlımdı, dedi. Cimi'yi deli gibi severdim.

Hirst, hâlâ ona bakıyordu. Fakat yavaş yavaş düşüncelerinin karmakarışıklığına korkusu hâkim oldu. Mariyana bütün bu müddet zarfında rol yapmıştı da, Hirst bunun farkına varamamıştı. Ansızın kadının yüzündeki ifadeyi anladı ve boğuk bir sesle:

— Anlıyorum, dedi.

— Zannedersen anlıyorsun, Kaptan Hirst. Adaya son gelişinizde Cimi'yi bırakıp gittiniz. Sular karamağa başlamıştı... Şimdiki gibi...

— Demek bana oyun oynadın, beni aldattın ha?

— Evet, nasıl ki siz de Cimi'yi aldattınız.

— Bunu sana kim söyledi?

— Gemideki Kanaka'lı tayfalardan biri.

— Anlıyorum. Demek bunun için Ellis'le, Padgam'ı aleyhime döndürdün.

— Evet.

— Cimi Alekson'un intikamını mı almak istiyordun?

— Tabii. Cimi'yi çok, çok severdim.

Hirst haşın bir sesle:

— Eh, dedi. Hemen hemen muvaffak oldun ama tamamen değil.

— Neden?

— Ellis'le, Padgam'dan kurtulmağa muvaffak oldun, benim sayemde. Ama ben hâlâ canlıyım. hem de pek canlı.

Mariyana'nın dudaklarında garip bir tebesüm belirdi. — Defineyi bulmağa geldim, Kaptan Hirst, dedi. Defineyi bulmağa ve Ellis'den. Padgam'dan ve senden kurtulmağa geldim, bilhassa senden.

Hirst güldü. Meğer bu kadın, hiç de zeki değilmiş. Maksadını bu kadar erken ağza vurmak ancak bir aptalın harcıydı...

Ansızın Mariyana pabuçlarını çıkardı.

Hirst, hayretle bakıyordu. O bakadursun, Mariyana arkasını dönüp kollarını yukarı kaldırmış ve uçurumdan aşağı atlamıştı bile.

Bir an Hirst yerinden kıldırıyordu. Sonra tepenin kenarına gelip aşağı baktı. Mariyana'nın ta aşağıda, sudan çıkan sivri kayaların ortasında, denize vardığını gördü. Kadın, köpüklü suların içine dölüp gözden kayboldu. Hirst gözlerini son haddine kadar açmış bakıyordu. Biraz sonra Mariyana'yı gene gördü. Korkunç kayalıkları arasından kurtulmuş süratle, kolay ve kendinden emin hareketlerle gemiye doğru yüzüyordu.

Ansızın Hirst, Alekson'ın nişanlısı hakkında söylediği şeyleri hatırladı: Mariyana, Cekson! Beynelmillel yüzüne şampiyonluğunu kazanmış olan kadın!

Hirst'in bütün vücudundan buz gibi bir ter boşandı. Mariyana'nın ne yapmak istediğini şimdi anlamıştı. Kadın gemiye doğru yüzüyordu. Kanaka'lılara demir aldırıp, onu adada bırakacaktı.

Aşağıdaki denize ve sudan çıkan sivri kayalara baktı. Kendisi de iyi yüzerdi ama, bu kadar yüksekte, o kayalar arasında köpürüp duran denize atlamağa cesareti yoktu.

Döndü ve tepeden aşağı inmeğe başladı. Sahile varıp kayığa binebilse idi! Fakat ta içinden, gayretinin beyhude olduğunu biliyordu. Geç kalmıştı.

Florya'daki plâjların hepsi dolu idi.

10.43 tireninden çıkan yolların içinde çok sık giymiş bir kadınla, kadından daha genç ve çok temiz giymiş bir erkek vardı.

Erkeğin elinde küçük bir çanta vardı. Kadının koluna girmişti. Mavi plâjın kapısına gelince erkek kişiye yaklaştı. Memura:

— Sabahleyin telefon etmiş, günlük hususî kabinelerden birisini angaje etmiştim. Beş numara olduğunu söylemiştiniz, dedi.

Memur önündeki kâğıda baktı:

— İsminiz Ercüment Deniz, değil mi? diye sordu. Lüks hususilerden beş numara. Buyurunuz biletinizi.

Erkekle kadın, kol kola plâja girdiler.

Kadın erkeğin gözlerinin içine baktı.

— İyi ettikte bugün buraya geldik, dedi. Bak hava ne sıcak.

— Hakikaten... Hele sabahdan telefon edip yer temin etmemiz çok iyi oldu.

Sonra kadını tepeden tırnağa kadar süzdü:

— Çok fena... Çok fena... diye başını salladı.

Kadın merakla sordu:

— Anlamadım, fena dediğin ne?

— Yalnız benim olmasını, yalnız benim görmemi istediğin o güzel vücudunu şimdi bir plâj halkı görecek. Sana dokunacağı için deniz bile kuskaniyorum.

Kadın gülmüşü. Erkeğin koluna bir parça daha yaslandı.

Öğleden sonra idi. Aynı erkeğin plâjın büfesinden öteberi aldığını görüyoruz. Hiç yoktan ufak bir şey için büfedeki adamla kavga ediyor. Esasen büfenin önü kalabalık. Nerede ise büfeci ile yumruk yumruğa gelecekler. Bereket ki büfedeki adam daha sakin.

Erkek aldığı şeylerle kabinenin önüne geliyor. Tek eli ile kapıyı açtığını görüyoruz. Fakat açması ile bağır-

YAZAN :

M. CAHİT GÜNDOĞDU

Resimleyen: FİRUZ

ması bir oluyor. Bu korkunç bir feryat. Derhal civardan koşuyorlar. Yanlardaki lüks kabinelerden dışarıya çıkıyorlar geliyor.

Erkek, elindeki şeyleri atmış yerde kanlar içinde yatan kadının üstüne kapanmış. Koşanların içinde doktor olduğunu söyleyen bir adam eğilerek kadına bakıyor.

— Polis çağırınız, diyor. Kadın kalbine çok yakın saplanan bir bıçakla hemen ölmüş.

Yaman, polis müdürlüğünden bu havadisi getiren muhbirin aldığı notları gözden geçirdi. Vaka oldukça enteresandı. Mahşerî bir kalabalık içinde bir kadın kalbinden bıçakla vurularak öldürülüyordu. Hem de nasıl? Kocasının biraz yiyecek öte-

beri almak için yanından birkaç dakika için ayrılması bu cinayete kâfi geliyor.

Yaman, hemen telefona sarıldı: Polis müdüriyeti cinayet şubesi âmirinden vaka hakkında merkeze gelen tahkikat evrakını görüp göremeyeceğini sordu. Şube âmiri kahkaha ile güldü:

— Yamansın vallahi, dedi. Şimdiye kadar ne istedin de biz sana olmaz dedik. Durdüğün kabahat.

Yaman, müdüriyete gidince şube müdürüyle karşılıklı oturdular. Her zamanki gibi kahvelerini ısmarladılar. Yaman, kâtabin getirdiği dosyayı karıştıрмаğa başladı. Tahkikat dosyası çok muntazamdı. Hiç bir eksikliği yoktu.

Yüzlerce kâğıdı inceden inceye tetkik eden Yaman'ın aldığı notları aynen yazalım:

Vaka mahallî: Florya'da Mavi Plâjda hususî ve lüks kabinelerden beş numara.

Gün: Pazar. Saat 1.

Vaka saati: Öğleden sonra. Saat 1.15.

Öldürülen: Muallâ Suzan Deniz.

Öldürülen kadının yanında kocası var. Adam yiyecek bir şey almak için büfeye gidiyor. Orada on dakikadan fazla kalmadığı muhakkak. Dönüşte karısını kabinenin içinde ölmüş buluyor. Cinayet için kullanılan ucu sivri ve yirmi santim boyunda bir bıçak.

Ercüment Deniz — Öldürülen kadının kocası — Kadında iki ay evvel evlenmiş. Kadının ikinci kocası. Muallâ Suzan, Ercüment Deniz'e sevilerek evlenmiştir. Birinci kocasından büyük bir mirasa konmuştur. Ercüment Deniz, karısını çok seviyor. Adeta delicesine aşık.

Vaka mahallinde yapılan tahkikat: Ercüment Deniz'in karısını kabinde bırakarak büfeye gittiği muhakkak. Büfeci ile kavga ettiğinden, büfeci kendisini iyice tanımıştır.

Hükümet doktoru da cesedi muayene ederek, kadının çok yeni öldürüldüğünü söy-

lediği gibi hemen vaka mahallinde bulunan Dır Muharrem Damar da, aynı şeyi söylemekte.

Ercüment Deniz'in, karısının kabinede bırakarak büfeye gittiğine, cinayete sahne olan kabinenin sol tarafındaki kabinede bulunan bir Rum kadını da şahadet etmektedir. Kadın, Ercüment Deniz çıktıktan sonra onun arkasından baktığını ve içeriye girerken kabineye doğru yürüyen bir erkeği görerek durduğunu söylüyor. Erkek daha soyunmamışmış. Sıkması, çıtılmış, hemen Muallâ'nın yanına gitmiş. Kabinenin kapısında heyecanlı heyecanlı bir şeyler konuşmaya başlamış. Şahit bundan sonrasını aklâkadar olmadığını ve kabinesine girdiğini söylüyor. Şahit, serbest bir kadındır. İki defa evlenmiş, ikisinde de boşanmış. Çok genç, çok güzel. Adresi: Beyoğlu, Parmakkapı, Gül sokak Horatambos apartmanı, dördüncü kat. Sekiz numara.

Yaman, bunları kaydettikten sonra matbaaya döndü. Bu iş hakkında zabitanın başına verdiği raporu okudu ve bugünlük kendisinin bu vaka hakkında bir şey yazmayacağını söyleyerek havadisın aynen neşrini söyledi.

Yarım saat sonra şahit kadının evine gelmişti. Kadın Yaman'ın ismini duyunca hemen içeri aldı. Kadının çok korktuğu belli idi. Hattâ bunu açıkça söyledi:

— Bu işe karıştıma çok pıgmanım. Vaka günündenberi her gün evime kırk türlü adam geliyor. Hele gazetecilerden bıktım. Hattâ bir tanesi, şahit Bayan «Froso» diye resmimi bile koydu. Nereden ellerine geçirdiklerini bilmiyorum. Dava edeceğim, rezil oldum.

Yaman, yol boyunca düşünmüş, soracağı sualleri kararlaştırmıştı. Fakat kadının yorgun ve üzüntüden bitkin hâlini görünce tereddüt etti.

Kadın çok güzeldi. Az raslanabilir güzellerdendi. Vücudu çok mütenasipti. Evi ve e-

vindeki eşyası az çok vakti hali yerinde olduğunu gösteriyordu. Kadın evvelce verdiği ifadede ısrar ediyor, öldürülen kadının kocası gittikten sonra bir adamla konuştuğunu iyice gördüğünü söylüyordu. Hattâ daha ileriye gidiyor, adamı görürse muhakkak tanıyacağını söylüyordu.

Kadın gayet güzel Türkçe konuşuyordu. Şivesi çok tatlı idi.

Yaman, daha fazla bir şey öğrenemeyeceğine kanaat getirdikten sonra kadından müsaade istedi.

Kapıdan çıkarken sahanlıkta bir gençle yüz yüze geldi. Hattâ gençte, kapının ziline hemen çalmak üzere gibi bir hâl vardı. Fakat yavaş yavaş yukarı katın merdivenlerini çıkmaya başladı.

Yaman, gencin merdivenlerden çıkarken kendisine dik dik baktığını gördü.

Matbaaya döndü. Camı sıkılmıya başlamıştı. İki gün olduğu halde cinayet hakkında bir ipucu bulunamamıştı. Aldığı notları bir kere daha gözden geçirdi. Çantasını yokladı. Önüne aldığı bir kâğıdın üzerine mânasız bir takım çizgiler çizerek düşünmeğe başladı.

Ercüment'in banyo kabinelerinden ayrılması azami on dakika sürmüştü. Buna; büfeci de şahadet ediyordu. Aralarında bir ağız kavgası geçtiği için Ercüment'i iyice tanıyordu. Kadının düşmanı olan bu erkeğin, belki de bir azgın âşığın bu cinayeti işlemesi ihtimal dahilinde idi.

İkinci bir ihtimal daha olabiliirdi. Ercüment'in gılgınca sevdiği bir kadını öldürmek suretile, Ercüment'ten intikam almak istenilmesiydi.

Yaman, gazetede çalışan en açık göz muhbirlerden birini çağırarak, öldürülen kadının hakkında malumat toplamasını rica etti.

Kendi de Ercüment Denizle konuşmaya gitti. Ercüment'in çalıştığı yer, Türk çocuk oyuncakları şirketi idi. Fakat orada bulamadı. Geçir-

diği büyük felâket yüzünden çok sarsıldığını ve müessesesinin bir ay izin verdiğini söylediler.

Yaman, Ercüment'in evine gitti. Fakat evde de bulamadı. Çok sevdiği karısının binbir hatırası bulunan evde kalmak istememiş, Adadaki bir akrabasının yanına gitmiş.

Yaman, saatine baktı ve ertesi gün Adaya gitmeğe karar verdi.

Ertesi sabah Adaya giden Yaman, Ercüment'le karşılaşmıştı zaman biraz şaşırdı. Bu adamı bir yerde görmüştü. Fakat nerede? Onunla hem konuşuyor, hem de hafızasını zorluyordu.

Nihayet buldu. Şahit Froso'nun evinden çıkarken sahanlıkta karşılaşmış ve sonra yukarı kat merdivenlerini çıkarken kendine dik dik baktığını gördüğünü gördü.

Yaman birden:

— Cinayet günü komşu kabinede bulunan, sizin büfeye gittiğiniz zaman karını şahit olan Bayan Froso'yu tağünü söyleyen ve bu işte tek zın hayatta olduğunu gördünüz musunuz? diye sordu.

Ercüment:

— Evet, dedi. O acı vaka dan sonra tanıdım.

— Evine gittiniz mi?

Ercüment biraz düşünür gibi oldu. Hâlî çok perişandı. Hâdiseleri sanki kafasında toplıyamıyordu.

— Evet, dedi. Yaptığı sahadetle beni büyük bir şüpheden kurtardığı için teşekkür ettim.

Yaman, Ada dönüşünde büyük bir düşünce altında idi.

Yalnız polis müdüriyetinde cinayet şubesi âmirinin yanına girerken yüzü gülüyordu. Âmir:

— Gel bakalım, dedi. Ne var yine? Yüzün gülüyor.

— Ada'dan geliyorum. Şu Florya'da bir banyo kabinesinde öldürülen kadının kocası ile konuştum. Vapurla dönüşte düşündüm. Aklıma bir şey geldi.

— Söyle bakalım. Yine neler buldun?

Yaman, âmirin müessesinin

yanındaki koltuğa oturdu.

Uzun uzun bir şeyler anlattı. Sube müdürü zile bastı. Çağırdığı muavinine:

— Florya'daki Mavi Plaj cinayetinde şahit olan Bayan Froso'nun derhal gelmesinin temin edilmesini Beyoğlu merkezine telefon ediniz, dedi.

★

Bayan Froso odaya girdiği zaman şu manzara ile karşılaştı. Müdürün yanına oturmuş olan Yaman'ın önünde bir sürü kâğıt vardı. Müdür, âdeta masasını Yaman'a terk etmişti. Müdür:

— Sizi rahatsız ettik, dedi. Mühim bir ipucu bulduk. Son bir defa daha şahadetinize müracaat edeceğiz. Bay Yaman size bazı şeyler soracak.

Yaman:

— Gördüğünüz adamın elbisesi kahverengi mi idi' diye sordu.

— Evet.

— Kravatı kırmızı mı idi?

— Evet.

— Güzel... Birşey daha...

Saçları nasıldı? Arkaya mı taranmıştı?

— Evet.

Yaman, müdire baktı ve gözünü kırptı. Müdür:

— Bu ifadenizde yanlışladığınıza emin misiniz? dedi.

— Çok iyi hatırlıyorum.

— O halde madam, sizi

Yerde, kanlar içinde yatan genç bir kadın vardı. Ölmüştü.

tevkif etmek zorundayım.

Kadın büyük bir sinir buhranına tutuldu. Hele müdürün zile basması üzerine odaya giren iki resmi elbiseli polisi görünce, baygınlıklar geçirdi. Ağlamaya başladı ve:

— Herşeyi size söyleyeceğim, dedi. KatilERCÜMENT Deniz'dir. Karısını parası için öldürdü. Karısını hiç sevmiyordu. Bir senedir tanıştık. Benimle evlenecekti.

Yapılan tahkikat her şeyi meydana çıkardı. ERCÜMENT sabahleyin kabineyi tutunca, Froso'ya numarasını derhal telefonla haber vermiş, o da yanlış şahadet ile zabıtayı şaşırtmak için bitişik kabineyi tutmuştu.

ERCÜMENT'in büfeci ile

kavgası da, onu şahit göstermek içindi.

(Bu hikâyemizin çözüsünü gelecek haftaki hikâyemizin altında bulacaksınız.)

GEÇEN HAFTAKİ BİLMECEMİZİN ÇÖZÜŞÜ

Kâtip telefonda 15.12 vapuru demisti. Halbuki hiçbir vapur tarifesinde, bu saatte vapur yoktu. Şu halde bu saat bir gizli maksat için söylenmişti. Yaman, düşününce bunu söylehalletmişti. 15 ile 12 inci harfler L ve İ yi gösteriyordu. Yani (Lİ). Bu iki defa tekrar edildiğine göre kasanın gıfresi olan (Lİİ) söylenmiş oluyordu.

PERDEDEN PORTRERLER

Cary Grant (Keri Grent) beyaz perdenin en macera sever aktörlerinden biridir. Sinemaya geçinceye kadar girip çıkmadığı iş hemen hiç kalmamış gibidir. Camlark'tan tutun da duvar boyacılığına kadar hemen her işi yapmıştır. Bununla beraber to-nunda da beyaz perdede bu-günkü mevkiini yapmasını bilmiştir. Halen Cary Grant sinemanın en fazla film ge-viren ve dolayısıyla en fazla kazanan aktörlerinden birisi-dir. Senede ayrı ayrı stüdyo-larda en az üç film çevirir ve her film başına da bizim paramızla üçyüz bin liraya yakın bir ücret alır. Maama-fih burada şunu da söyleyelim ki Cary, Hollywood'un en fazla para harcayan aktörlerin-den birisi ve belki de birinci-sidir.

Yakışıklı yıldız bir İngi-lize hiç benzememesine rağ-men bundan tam otuzyediyi

önce 18 Ocak 1909 da İngilte-re'nin Bristol şehrinde dünya-ya gelmiştir. Asıl adı Archi-bald Leach olan Cary'nin bü-yükbabası Percival Leach İngilte-re'nin tanınmış aktörle-rindendi. Babasıyla hazır el-bise satıcılığı yapıyordu. Da-ha küçük yaşlarında evin vechenacak hayatı Cary'yi sık-nıya bürümüşü. Hareketli ve yarını belli olmayan bir ha-yat yaşamak istiyordu.

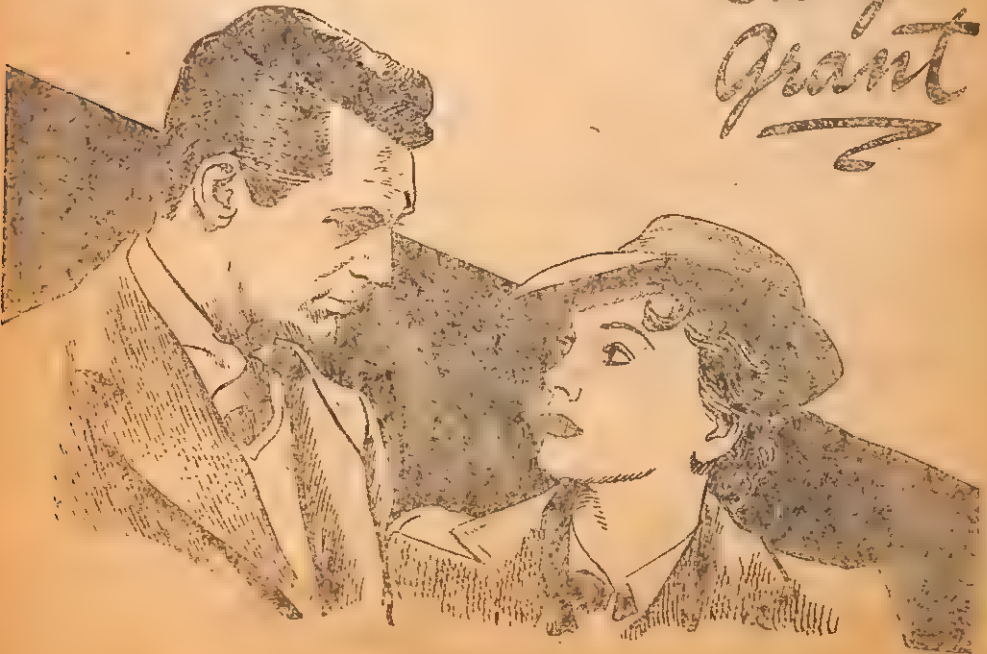
Uzun uzun düşünüp taşın-dıktan sonra böyle bir ha-yatı ancak evinden kaçmak-la kavuşacağını anladı. Bu suretle okul derdinden kurtu-lacağını umuyordu. Bir gece elbiselerini toplayıp bir ba-vula koyduktan sonra sessiz-ce evini terketti. O zaman-lar daha henüz onüç yaşına yeni basmıştı. Maamafih u-zun bir boyu ve iri bir vü-cut yapısı olduğundan onsek-kiz, yirmi yaşlarında bir de-likanlı manzarası gösteriyor-

du.

Cary, öyle uzun müddet iş aramadı. Bob Pender isimli akrobatik numaralar yapan bir trupa girdi. Kazancı ve rahatı oldukça iyidi. İşten bıkmıya kadar orada çalışa-bilirdi. Fakat dört haftadan fazla çalışmak nasip olmadı. Çünkü gösterilerini civar kasabalarda yapıyordu. Baba-sı etrafa sorup soruşturarak izini kolayca bulmuştu. Cary-yi kulağından tuttuğu gibi eve götürdü. Bir daha kağ-maması için de güzel bir da-yak attı.

Fakat o evden uzaklaşma-yı hayatta muvaffak olmayı aklına koymuştu bir kere. İ-ki sene uslu uslu oturduktan sonra bu sefer onbeş yaşında olduğu halde evden kaçtı. Ar-

*Cary
Grant*

tık bu ikinci kağıda babasının da onu tekrar geri çevirmeyeceğine aklı yattı. Oğlunu kendi haline bıraktı. Cary tekrar akrobat gösterileri yapan kumpanyayı bularak orada çalışmaya başladı. İki sene evvel babasının ansızın gelerek yarıda bıraktığı cambazlık mesleğinden hevesini aldı.

Akrobasi trupundan sonra sıra seyyar tiyatrolara geldi. Oradan büyük İngiliz tiyatrolarına geçti. Londra sahnelerinde üzerine aldığı rolleri muvafakiyetle bağardı. Bir aralık New York'a da giderek orada da temsiller verdi. Sonra tekrar vatanına döndü. İki yıl kadar tekrar seyyar kumpanyalarda oynadı. Bu arada usulüyle şarkı söylemesini de öğrendi. Meşhur prodüktör Arthur Hammerstein sahneye koyacağı bir piyeste Cary'yi başrolü oynaması için Amerika'ya davet etti.

Cary, bu daveti hemen kabul ederek New York'a gitti ve sahnede ilk defa müzikal-komedi bir piyes temsil etti. Bundan sonra Broadway'de oniki hafif operette oynadı ve şarkı söyledi. Ve bilhassa «Sokak Şarkıcıları» ve «Yarasa» operetlerinde büyük muvaffakiyetler kazandı. Zafinden Hollywood stüdyoları haberdar olunca onu film çevirmesi için davet ettiler.

Cary, sinemaya karşı ilgi gösterdi. ve 1931 yılında Hollywood'a giderek «İşte Gece» filmini yaptı. Bundan sonra Columbia'yla iki film çevirmek üzere bir senelik kontrat imzaladı. Orada işini bitirince Paramount'a geçti. Beş sene orada çalıştı. Bu arada Marlene Dietrich'le «Sarışın Venüs», Sylvia Sidney'le «Ben Bir Melek Değilim» ve Katharine Hepburn'la da «Sylvia Scarlett» i çevirdi.

1937 senesinde mukavelsi bitince serbest çalışmaya başladı. Douglas Fairbanks Jr.'la «Gunga Din», Jean Arthur'la «Yalnız Meleklerin Kanatları Vardir», Joan Fontaine'le «Süphe», Laraine Day'le «Aşk Hırsızı», Katharine

Hepburn'la «Gönül Eğlencesi», Irene Dunne'le «Onparalık Serenad» gibi filmler çevirmiştir.

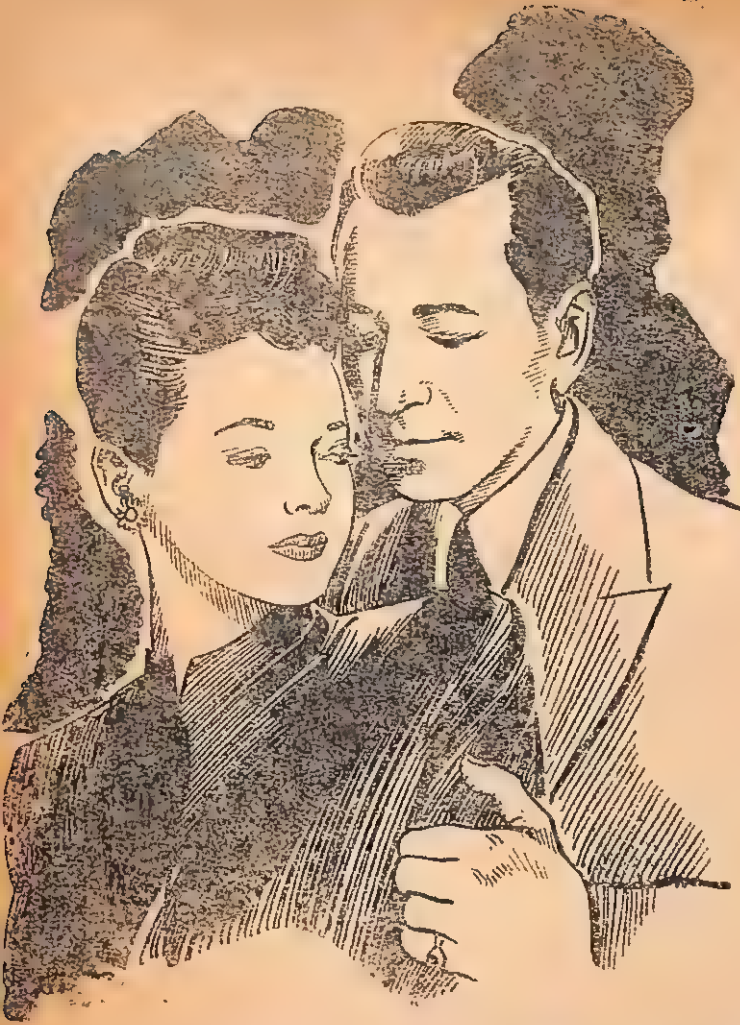
Son zamanlarda Alexis Smith'le birlikte Warner Bros stüdyolarında «Gece Ve Gündüz» isimli renkli bir müzikal, RKO Radio stüdyolarında «Başbelası» isimli bir casusluk filmi çevirmiştir. Bu sonuncu eserde Ingrid Bergman'la oynamaktadır. Yakışıklı yıldız 1,84 metre boyunda, 78 kilo ağırlığındadır. Kahverengi gözlü, siyah saçlıdır. Sporlardan tenisi ve yüzmeyle çok sever. Katıyen bir İngilizce benzemeyen Cary son zamanlarda Amerikan tabiiyetine geçmiştir. Barlara ve yıldızların toplandığı gece klüplerine pek ender gider. Hollywood'un en sık giyinen erkek yıldızlarından birisidir. Amerikan sinema münekkitleri onun bilhassa hissi tarafı kuvvetli hafif komedilerde muvaffak olduğunu söylerler.

En samimi arkadaşları Randolph Scott, rejisör Ge-

Cary Grant'ı son olarak «Ümitsiz Gençlik» filminde görmüştük.

orge Cukor, Katharine Hepburn'dur. Çok para sarfeder. Eli gayet açıktır. Bir keresinde bir film çevirerek kazandığı üçyüz bin lirayı olduğu gibi İngiliz Kızıl'ına terketmiştir. Gözlük takar. Tene adamakıllı esmerdir. Santa Monica'daki villasında verdiği partiler Hollywood'luların pek alâkasını toplar. Herkes onun davetlisi olmayı ister. İçki içen, çok neşelidir. İstediki zaman karşındakini gayet iyi eğlendirir. İki defa evlenmiştir. İkinci karısı Amerika'nın meşhur kadın milyonierlerinden, Barbara Hutton'dur. Şimdi onunla ayrılmış bulunuyor. Halen kumral güzeli Betty Hensel isimli bir kadınla sevişiyor. Son zamanlarda Myrna Loy ve Shirley Temple'yle birlikte «Bekâr Ve Genç Kız» isimli bir komedi çevirmeğe başlamıştır.

Çeviren :
VEDİİ EVSAL

Kadın saygınlardan Margaret Chase hemen her erkeği teshir edebilecek güzellikte bir kadındı. Fakat erkeklerin hoşuna gitmesi onu zerre kadar alâkadar etmiyordu. Kendisini tamamiyle politikaya hasretmişti. New York valiliği seçimleri yaklaşmıştı. Bu mevki için o da namzetliğini koymuştu. Ne istediğini bilen ve o uğurda sonuna kadar mücadele edebilecek bir kadındı.

Önünde son derece mücadeleli bir seçim devresi vardı. Seçim propagandasında kendisine yardımcı olarak Peter Craig isimli zeki ve enerjik bir menejer seçmişti.

da hiçbir ideali yoktu.

Margaret bu adamı önceden görmüş değildi. Onunla tanışmak için o gece ufak bir ziyafet veriyordu. Davetliler birkaç kişiden ibaretti. Ziyafete gelenlerden birisi kocası milyoner Pembroke Chase'di. Onun çok satışlı birkaç gazetesi vardı. Fakat kocasının kendisine yardım edeceğini ummuyordu. Çünkü birbirlerini hiç sevmiyorlardı. Çoktan boşanmaya karar vermişti. Fakat seçim devresinde aleyhinde dedikodu yapılmasına ve rakiplerinin bu fustattan istifadesine meydan vermek istemiyordu. Bu yüzden boşanma davasını seçimlerden sonra açmaya karar vermişti.

Mühim davetlilerden birisi de politika ilmi profesörü Joshua Adams'dı. Margaret üniversitede okurken onun sevdiği bilgilerden politika hayatında çok istifade etmişti. Bu mühim mücadelesinde yağlı kocasının tecrübelerinden ve fikirlerinden istifade edeceğini düşünerek ziyafetine onu da davet etmişti. Bir aralık profesör ona Eddie'yi göstererek: «Dikkatli olma-hsın.» demişti. «Para için politikacılık yapan kimselere pek emniyet olmaz. İnsanı arkadan vurabilirler!» Margaret kocasının sözlerine hafif

Politika Gangsterleri

Fakat iş bununla bitmiyordu. Propagandasını seçmenlere duyurabilmesi için profesyonel politikacılar ihtiyacı vardı. Kendisine Eddie Ace isimli kuvvetli bir politikacıyı tavsiye etmişlerdi. Bu adam politikacılığı para kazanmak için yapıyordu. Yoksa aslu-

mütehzi bir tebessümle cevap vermişti.

Margaret profesyonel politikacıyla tanışmadan önce onu biraz kaba, ağzında püresi, yüksek sesle tükürük saçma konuşan bir adam olarak tasavvur etmişti. Fakat Eddie Ace düşündüğünün

tamamıyla akal yapılmıştıydı. Zayıf, orta boylu ve yakışıklı idi. Siyah gözlerinde zekâ parlıyordu. Ağır ve sessiz konuşuyordu. Ağzında da pürosu yoktu. Sözleriyle karşısındakini ikna edebiliyordu.

O gece Margaret ona seçim sırasında birlikte çalışmayı teklif etti. Eddie onun teklifini hemen kabul etmedi. Düşünüp kararını ertesi gün bildireceğini söyledi. Ve kararını bildirmek üzere onu ertesi akşam için sahibi bulunduğu Iroquois Klüb'e yemeğe davet etti. Verdiği bu cevaptan güzel kadınlarla işini birbirine karıştırmadığını anlaşıyordu.

Ertesi gece Margaret bilhassa sık ve güzel olmaya dikkat etti. Hâlâ cazibesinin politikacı üzerinde tesiri olacağına inanıyordu. Eddie onu gayet kibar ve samimi bir şekilde karşıladı. Genç adam yemeğe politik işlerde söz sahibi on meşhur şahsiyeti daha davet etmişti. Margaret'i hepsiyle ayrı ayrı tanıştırdı. Bu arada samimi dostu Pencill'i de unutmadı. Yemek gayet samimi geçti. Ziyafetten sonra misafirler bir müdet daha oturduktan sonra yavaş yavaş oradan ayrıldılar.

İkisi beraber bir müddet

daha başbaşa oturduktan sonra Eddie çıkıp biraz eğlenmeyi teklif etti. Beraberce St. Pierre gece klübüne gittiler. Gecenin geç vaktine kadar dansedip şampanya içtiler. Otomobille eve dönerken Margaret nihayet kibar ve kurnaz Eddie'yi kandırdığını düşünerek memnun oluyordu. Otomobil apartmanın kapısı önünde durduğu zaman Margaret zaferinden emin bir tavırla: «Artık beraber çalışıyoruz... Değil mi?» diye sordu. Genç politikacının cevabı gayet kısa oldu. Sadece: «Hayır!» dedi.

Margaret böyle bir cevap beklemediği için afallamıştı. Kısık bir sesle: «Ne için,» diyebildi. Eddie gülümsüyerek: «Çünkü,» dedi. «Güzel kadınlar politikadan anlamazlar!» Genç kadın başından aşağı bir kova kaynar su yemiş gibi oldu. Sadece iyi geceler diyerek politikacının yanından ayrıldı. Kendisini yukarıda kâtibesi Alma merak içinde bekliyordu. Üzüle üzüle Eddie'nin teklifini kabul etmediğini söyledi. Bütün gece si boş gitmişti.

Fakat bu muvaffakiyetsizlik onun gözünü yıldırmadı. Birkaç gün sonra profesöre Eddie'yi evine davet etmesini söyledi. Kendisinin de bu da-

OYNAVANLAR

Eddie Ace George Raft
Margaret Sylvia Sidney
Toomey Stanley Ridges
Peter Jerome Cowan
Pr. Adams .. Roman Bohnen

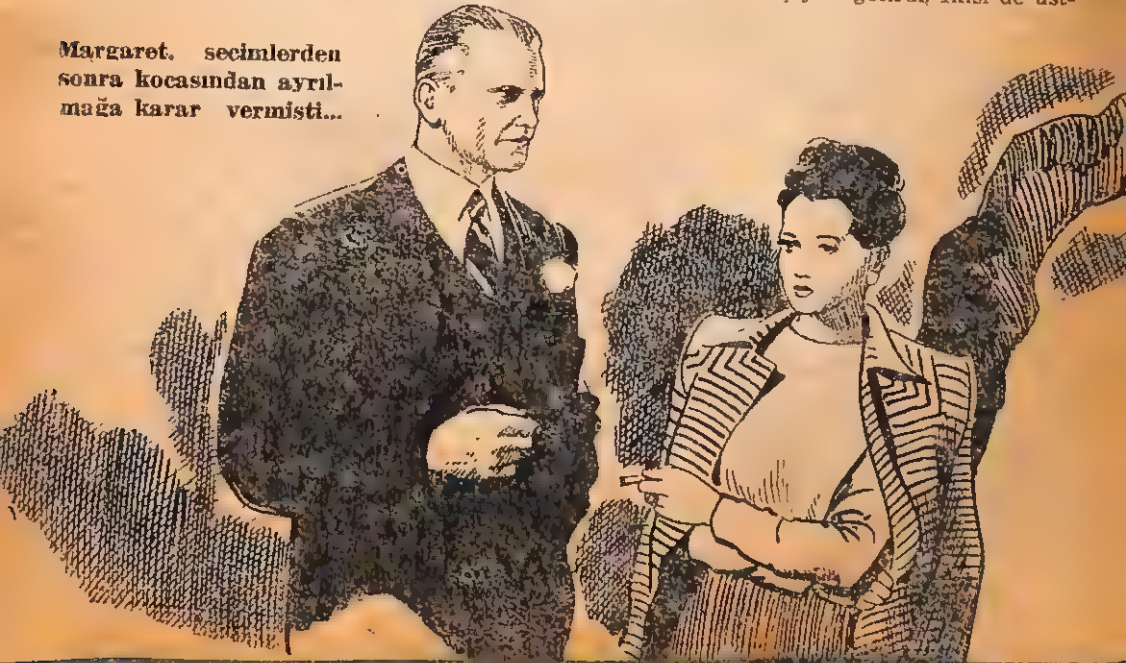
Orijinal adı : Mr. Ace
Rejisörlü : Edwin L. Mariu
United Artists

yetten haberi yokmuş gibi oraya gitti. Saat onbire kadar oturup konuştular. Yalnız sözlerinin mevzuu politika değildi. Havadan, sudan konuşmuşlardı. Eddie gitmek üzere müsaade istediği zaman genç kadın kendisini şehrin dışındaki villasına bırakmasını rica etti. Birlikte profesörün evinden ayrıldılar. Otomobiline üstü açıldı Yolda yağmura tutularak ilklerine kadar ıslandılar. Margaret ister istemez genç politikacıyı içeri davet etti. Ona kızmakla beraber bu vaziyette onu kapıdan geviremezdi.

İçeri girdiler. Margaret kurulanacak ve değişecek birşeyler getirdi. İkisi de üst-

Margaret. seçimlerden sonra kocasından ayrılmaya karar vermişti...

lerini değiştirdiler. Genç kadın villanın babasına ait olduğunu ve o öldükten sonra kendisine kaldığını söyledi. Ocağın üstündeki büyük yağlıboya resmi göstererek: «Yaman bir politikacıydı. Mühim kararlar vereceğı zamanlar buraya kapanırdı.» dedi. Sonra hiç yeri olmadığı halde: «Hiç âşık olmadınız herhalde! Yoksa bir kadın uğruna herşeyin yapılacağını biliriniz!» diye ilâve etti.

Eddie, genç kadının sözlerini duymamazlıktan geldi: «Gitsem iyi olur,» dedi. «Herhalde yağmur durmuş olsa gerek.» Margaret tekrar ona teklifini kabul etmediğı aksanki kadar kızdı. Hiddetle: «Yağmur durmadı,» dedi. «Fakat sizin kendinize itimadınız yok. Benimle kalmaktan korkuyorsunuz!» Eddie hiç cevap vermeden ona doğru ilerledi. Bir anda onu kolları arasına alarak dudaklarından öptü. Sonra bıraktı. Dudaklarında karşındakıyla alay eden bir tebessüm belirdi. Margaret, karşısında daha fazla durmadı. Ters yüzü yatak odasına koştu. Eddie de otomobile atlıyarak evden ayrıldı.

Margaret artık onun kendisi için çabımasından ümidini kesmişti. Ertesi günü başka bir profesyonel politikacı olan Louis Toomey'i buldu. Kendi hesabına çabıması i-

çin onunla anlaştı. Toomey, bütün adamlarını harekete geçirerek Margaret'in seçim politikasını idareye başladı. Diğer taraftan güzel kadının kocası da boş durmayordu. Pembroke, Eddie'yi ziyaret ederek karısının vali seçilmesine mâni olmasını istedi. Bunun için ellibin dolar verdi.

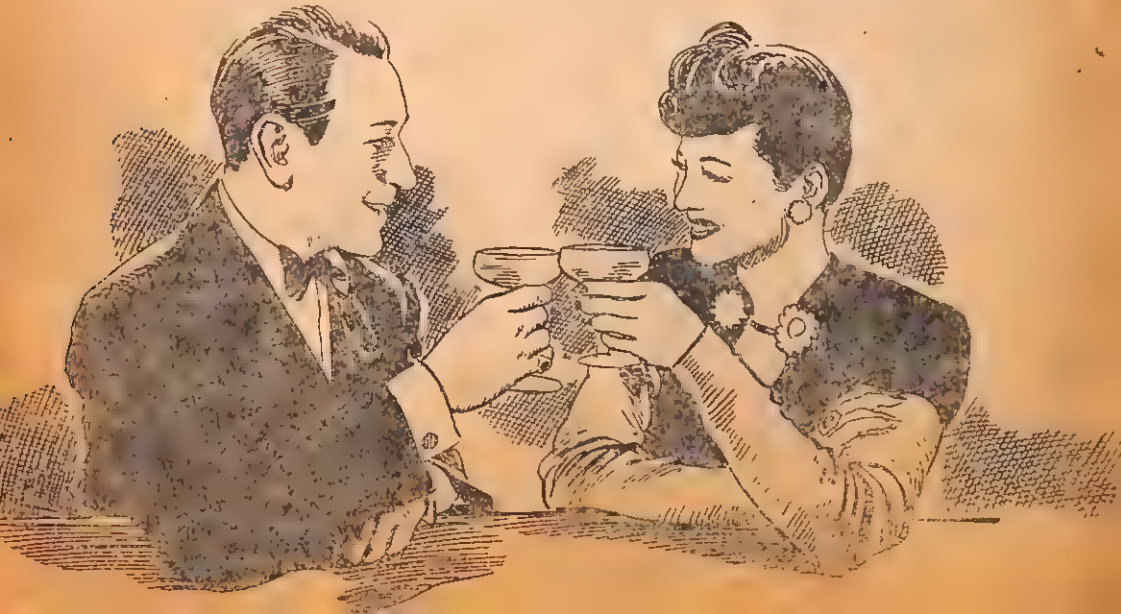
Eddie, hemen harekete geçerek Toomey'e işi gevşek tutması için muavini Pencillle haber gönderdi. Fakat Toomey ona kadını seçtirmeyeceğine söz verdiğı halde el altından çabıyarak Margaret'i şehir meclisine sokmaya muvaffak olmuştu. Eddie onun bu iki yüzölçüğünü yanına bırakmadı. Margaret'in meclise seçildiğini gazetelerden öğrenince Toomey'i yazıhanesinde ziyaret etti. Onu adamlarının önünde tokatladı. Ve Margaret'in propagandacılığını bırakmasını son defa iltih etti. Yazıhaneden çıkarken genç kadına rastladı. Margaret gülümseyerek: «Beni tebrik etmiyor musun?» diye sordu. Eddie: «Hayır,» dedi. «Senin yerine içerde propagandacını tebrik ettim.»

Genç politikacı hakikaten biraz eski kafalıydı. Bir kadının valilik yapmasını kafası almıyordu. Kadınların seçime girmelerine, meclise, kongreye girmelerine itiraz etmiyordu. Fakat hükümet

reisliğı yapabileceklerine de inanmıyordu. Bu yüzden Margaret'in teklifini müteaddit defalar reddetmişti. Halbuki şimdi onun politika gasteri diye anılan Louis Toomey ve adamlarıyla iş birliğı yaptığını görüyordu. Toomey'le daima rakiptiler. İlk karşılaştıkları gündenberi mücadele halindeydiler. Margaret de şimdi onunla çalıştığı için ikisini de muvaffakiyetsizliğe uğratacaktı.

Evvelâ gidip Margaret'in kocası Pembroke'u buldu. Ona karısıyla birlikte şehrin dışındaki villâda bir gece gece kaldıklarını teferriatıyla anlattı. Ertesi günü Pembroke Margaret'in seçim ofisine giderek ondan boşanma davası açacağını söyledi. Kadın biraz heklemesini rica ettiyse de kabul etmedi. Pembroke ona Eddie'nin villadaki gece hakkında söylediklerini anlattı. Bu sırrı mahkemede söylemeyeceğı yalnız boşanmak için mahkemeye kendisinin müracaat etmesini istedi.

Margaret onun plânını anlamıştı. Eğer kocası kendi aleyhine boşanma davası açmış olsaydı, gene hoş karşılanmamakla beraber seçimler üzerinde bir tesiri olmazdı. Fakat kocası aleyhine davayı kendisinin açması efkârı umumiyeği kendi aleyhine çevirebilirdi. Hemen gidip Ed-

die'yi buldu. Kızgın bir sesle: «Zekân adi hileler bulmaya çok müsait,» dedi. «Kocam bana karşı silâh olarak kullanıyorsun!» Genç politikacı serinkanlılıkla: «Sen de Toomey gibi politika gangsterleriyle işbirliği yapıyorsun. Politikada herşey olabilir,» diye cevap verdi.

Genç kadın hiddetle: «Sanki sende politika gangsterleri diye vasıflandırdığın o çirkeflerden değil misin,» diye bağırdı. Edie hâlâ gülümsüyordu. Vakur bir sesle: «Evet ben de onlardanım,» dedi. «İcabında rakiplerimi ben de arkadan vururum. Fakat dostlarıma hiyanet etmem!» Artık Margaret'in konuşmaya tahammülü kalmamıştı. Gözünden yaşlar akarak: «Edie, yardımına ihtiyacım var,» dedi. «Eğer yardım etmek istemiyorsan bana karşı rakip vaziyet alma!» Genç adam hiç cevap vermedi. Sadece halleriyle müteessir olduğunu anlattı.

Bundan sonraki günler Margaret için hiç de hayırlı olmadı. Bazı gazeteciler onun Louis Toomey gibi politika gangsterleriyle işbirliği ettiğini etkârlumumiyeye ifşa ettiler. «En kuvvetli bir namzetten bu hareketi beklemedik!», «Margaret Chase hükümet sandalyesini servetiyle satın alabileceği bir yer mi zannetti!», gibilerden yazılar yazdı. Bütün bunlar Eddie'nin başı altından çıkıyordu. Margaret kazanmaktan ümidini keserek seçim işlerini menajeri Peter'e bırakarak Reno'ya gitti. Birkaç gün içerisinde kocasından boşanarak geri döndü.

Bu arada Eddie'nin de ona karşı olan hislerinde epeyce değişiklikler oldu. Sevdiği kadına karşı fazla başın davrandığını anladı. Margaret saf, temiz, ideali uğrunda mücadele eden bir politikacı idi. Zaten işin hileli taraflarını bilmediği için kendisi Louis Toomey gibileriyle işbirliği yapmak istemiydi. Böyle adamlar seçimi kazan-

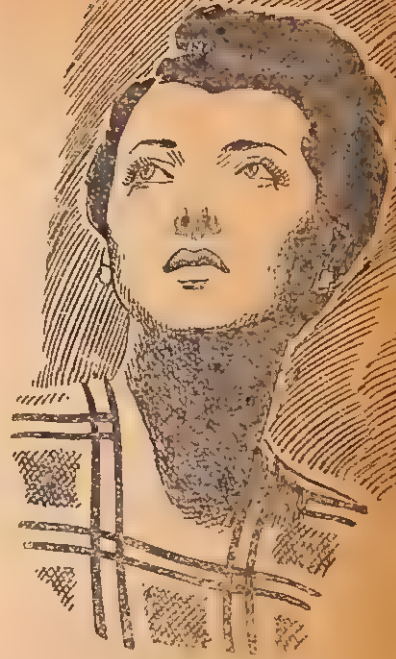
dıktan sonra onun için baş belâsı olurlardı. Bunu gayet iyi biliyordu. Çünkü kendisi de onlardan birisiydi.

Hemen onu kurtarmak için harekete geçti. Gidip Profesör Adams'ı gördü. Ona Margaret'i Louis Toomey'in elinden kurtarmaları lâzım geldiğini anlattı. Genç kadının propagandasını da üzerine almasını rica etti. Adams: «Ben politikada nazariyatçıyım. Ameliyattan birşey anlamam. Sonra ne adamlarım ne de propaganda için param var,» diye cevap verdi. Eddie ona çıkartıp para verdi. Namuslu adamlar da gönderdi.

Margaret, Reno'dan döndükten sonra seçimden çekilmeye karar verdi. Fakat Profesör ona cesaret verdi. Propagandasını kendisinin yapacağını ve profesyonel politikacılara güzel bir ders vereceğini söyledi. Profesörün sözleri üzerine genç kadına tekrar güven geldi. Ev, ev, kapı kapı dolaşarak seçim propagandası yaptılar. Madencilerle, memurlarla, işçilerle, ev kadınlarıyla görüştüler. Onlardan fikir aldılar. Yapacakları işleri izah ettiler. Onlar çalışırlarken Edie de el altından yardım ediyor. Onları rakiplerinin hilelerinden koruyordu.

Nihayet seçim günü geldi. Reylerin tasnifinde Margaret'in büyük bir farkla rakiplerinin başında yer aldığı görüldü. Toomey seçim propagandacılığını elinden aldığı için ona kızmıştı. Adamları vasıtasıyla Profesörü kaçıarak Margaret'den netice tamamen belli olmadan seçimlerden çekilmesini istedi. Çekilmediği takdirde Profesöre fenalık yapacağını söyledi. Fakat Eddie burada Margaret'in yardımına koştu. Profesörü politika gangsterlerinin elinden kurtardı. Güzel kadın da seçimi muvaffakiyetle kazandı.

Bu muvaffakiyetten sonra Profesör herşeyi Margaret'e anlattı. Muvaffakiyetini herkesten fazla Eddie'ye borçlu olduğunu söyledi. İki sevgili

Margaret, orta boylu, iri yeşil gözlü, siyah saçlı bir kadındı.

★

birbirlerini affederek müşterek bir istikbale doğru birlikte yürümeye başladılar. Artık mesuttular.

Eddie, kendi kendine düşünüyordu. Şimdiye kadar hiç bir kadın ona Margaret kadar tesir etmemişti. Bütün inadına rağmen Margaret onu yola getirmesini bilmişti. Artık profesyonel politikacılığı, daha doğrusu politika gangsterliğini bırakması lâzımgeliyordu. Çünkü birkaç gün sonra Margaret'le evlenecekti. Onun vali olarak şerefi mevzuubahıstı. Onun muvaffakiyetine mâni olmak istemezdi. İçinden gelen bir samimiyetle sevgilisini kolları arasına aldı ve her vaziyette ona yardımdan kaçınmayacağını vaad ederek dudaklarından uzun uzun öptü.

Radyolu Polisler

GEUZ
BIR
GEDIK
ACMA-
GA
MÜ-
VAF-
FAK
ÖLU-
YOR.

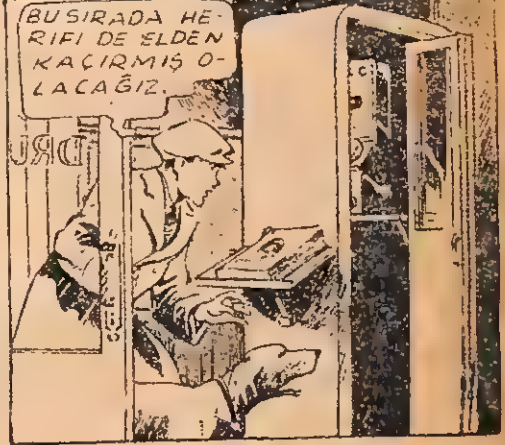

9

BİRİSİ OTOMOBİLİMİ KAÇIRI-
YOR!

TELLER KE
SILMIŞ. DI-
SARDAN
TELEFON
EDEYİM!

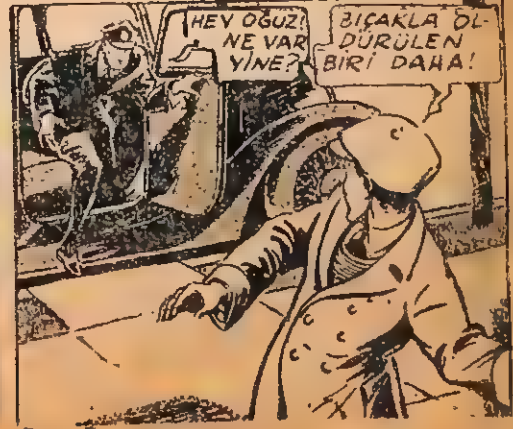
BUSIRADA HE-
RİFİ DE ELDEN
KAÇIRMIŞ O-
LACAĞIZ.

'D. SUBESİNE MENSUP BÜTÜN
OTOMOBİLLER!.. 1147 NUMA-
RALI DÖNE-
MECE GİDE-
REK ORA-
DA BEK-
LEYİN!..

POLİS 11

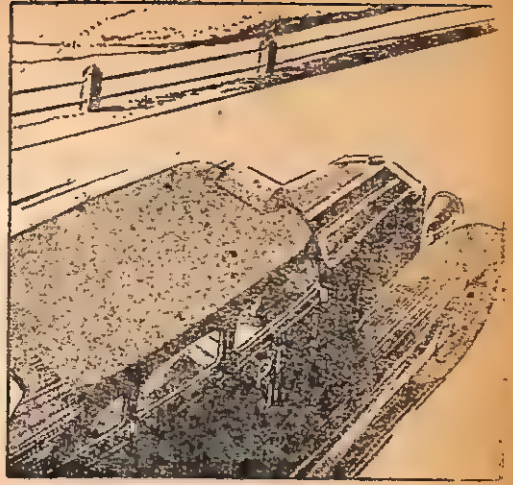
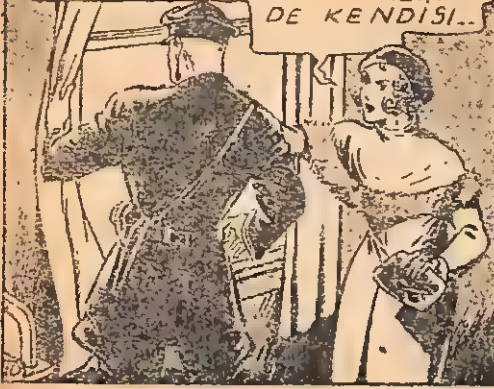
YA.. PEKİ ACA-
BA YENNİ
NEREDE O-
TURUYORDU?

HEY OĞUZ!
NE VAR
YİNE?

BİÇAKLA ÖL-
DÜRÜLEN
BİRİ DAHA!

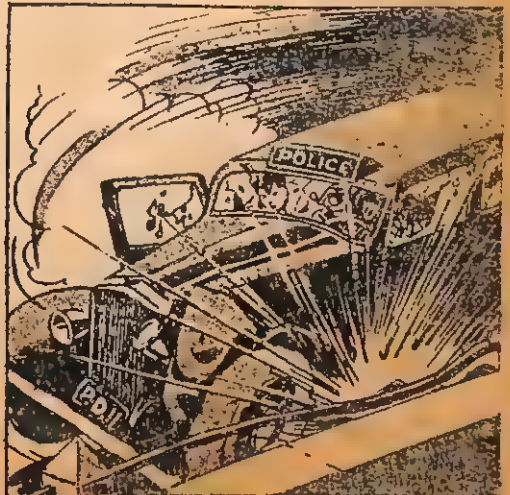
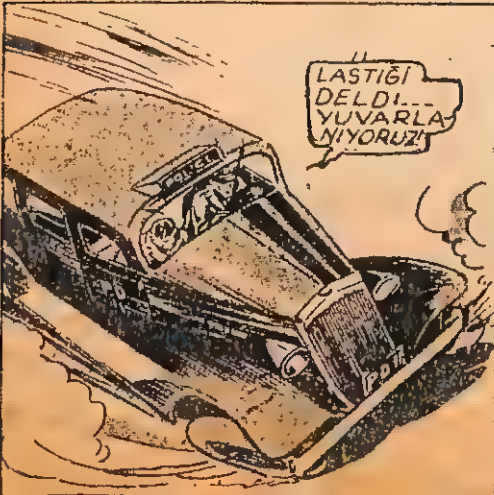
ÇABUK OL PAT! BİRİSİ OTO-
MOBİLİMİ KAÇIRDI... ZAN-
NEDERSEM KATILIN HEM
DE KENDİSİ...

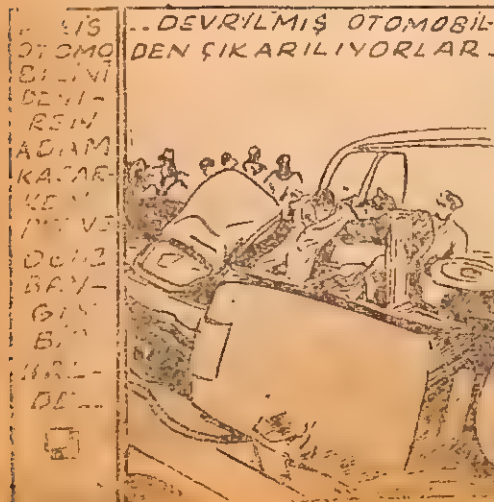
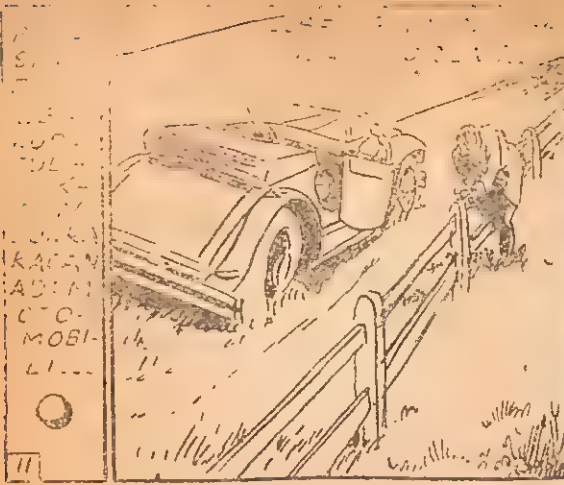

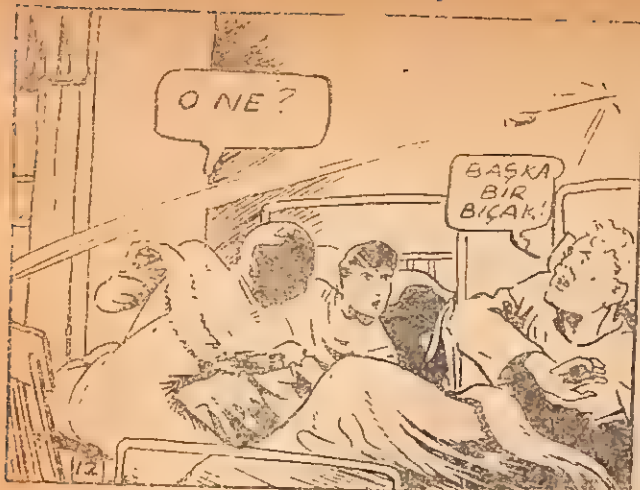
İŞTE İNCİ'NİN OTOMOBİLİ
ARKA TARAFтан BİR
TÜFEK AL OĞUZ...

LASTİĞİ
DELDİ...
YUVARLA-
NIYORUZ!

YAPI-
AN
AGRA-
DIZMAN
NETİ-
CESİN-
DE BI-
ÇAĞIN
ÜZERİ-
NE HAK
KEDİL-
MİŞ
BİR
YAZI
İLE..

İNCİNİN TEHDİT EDİLMEKTE OL-
DUĞU GÖRÜLÜYOR. ŞAKAYI BI-
HAKİKATEN GÜZEL BİR YAZI. FAKAT
BEN KURU GU-
RULTUYE PA-
BUC BI-
RAKMAM!

ŞAKAYI BI-
RAK İNCİ..
BUNUN SI-
RASI DE-
ĞİL!

NE OLU-
YOR
İNCİ
?

ÜZERİNDE BİR TEH-
DİT MEKTUBU YAZI-
LI BULUNAN YENİ
BİR SÜNGÜ BOZMA-
SI DAHA. BUNU
HASTAHANEDE
ATTILAR..

GALİBA Ö-
LÜM VENİ
BİR RANDE-
VU DAHA
VERİYOR

BU LÂTİFE
DEĞİL!..

BİR DAKİKA
SİZ İÇERİ
GİRE-
MEZSİ-
NİZ..

BAY DİREKTÖRÜ GÖRE-
CEĞİM O BENİ
TANIR BIRAKIN GİR-
SİN MIKE NE
OLUYOR
LOGAN!

BİR BAYANA PORTAKAL SAT-
TIM. PARASINI BANA BİR
ON LİRALIK BOZDURMAK
ŞURETİYLE ÖDEDİ. SONRA
BANKAYA GİDEREK BUNU BOZ-
DURMAK İSTEDİ-
GİMDE SAHTE
DEDİLER.

BAKALIM!..

BÜYÜK BİR
FARK
GÖREMİ-
YORUM.

BANA KALIRSA
BU SAHTE
DEĞİL---

141

PEKİ... BU BENDE
KALSIN... BUNU
TAHKİK ETTİRE-
YİM...

YA BENİM
PARA NE
OLACAK?

B
U
S
I
R
A
D
A

BİR SAATE
KADAR PİFON

EYET
BAYAN!

Lovely Lady
SALON

BİR
BAYAN
MUBA-
YEA-
LAR
YAPA-
RAK
DÜK-
KÂN
DÜK-
KÂN
DOLA-
ŞI-
YOR

ON DO-
LAR MI?

ÜST TARA-
FINI BO-
ZUK PARA
OLARAK
VERİN...

-KASA-

ÜST TARAFINI BOZUK PA-
RA OLARAK VEREBİLİR
MİSİNİZ?

HAY HAY
BAYAN!

NASIL ? SAHTE
MI ?

MAALESEF!
BUGÜN BU
ÜÇÜNCÜ-
SÜ...

B
İ
R
S
A
T
S
O
N
R
A

BÜTÜN OTOMOBİLLERE...
BÜTÜN OTOMOBİLLERE...
TAKRİBEN OTUZ
YAŞLARINDA BİR BA-
YAN DÜKKÂNLARA
SAHTE PARA SÜRMEK-
TEDİR!

SERİSİ VE NUMARASI ŞUNLAR-
DIR--A 7878, A15678-- EĞER
BİRİSİ GELİP DE BÖYLE BİR
FAZLA FİRMENİ TESEBBÜSÜN-
DE BULLANIRSA BURADA ALA-
KOYUN VE POLİSE HABER
VERİN

DURUN--
YAZAYIM

ACABA POLİS BUNLARI SÖY-
LERKEN TEZGAHTARI--

ÖLÜME MAHKÜM ETTİĞİNİ BİLİYOR
MİNDÜ?
HEY, BANA BAK! BU TAT-
LIYI BİTİRMEK İÇİN BA-
NA UN LAZIM--
YAĞMUR MAĞMUR
TANI-
MAM!
RAZDAN GE-
LİRİM!

TEZGAHTAR, PİYASAYA SAHTE ON
DOLARLIKLAR SÜRÜLDÜĞÜNDEN
HABERDAR EDİLMİŞTİ--

BU SAHTE!
BUNU NERE-
DEN ALDIĞI-
NIZI SÖYLE-
YİN!

BİR DAKİKA--
DURUN--
YAKALAYIN!

OĞUZ
İLE
ÇO-
MAR
ÇAR-
TE
P. RA
L. RA
ÇELE-
RİN V
PE-
Şİ

YAKA-
LA
ÇO
MAR!

AFERİN
ŞOMAR!!
ÜST TA-
RAFINI
BANA
BIRAK!

BIRAKIN
KALKA-
YIM..
SONRA
KENDİ-
MI ÜSÜ-
TECE-
ĞİM!.

HİÇ MERAK ETME-
NEREDE İSE ŞİMDİ
POLİS GELİR. VE
SENİ TEDAVİ AL-
TINA ALIR.

NE
HABER
MAT!

SİZ DE Mİ
BU TARAF-
LAR DA-
SINIZ?

ÖLÜME TESADÜF EDİNCE
SANA BUNUN MÜKAF-
TINI VERİRİ!

Seytana Dua

Karanlık bir geceydi. Carşaf gibi durgun denizin kıyısında iki adam vardı. Biri balıkçı Pasko, diğeri üniversite öğrencisi Con Ozborn. İkisi de denizdeki vapurun karanlık hayaline bakıyorlardı. Bu gece gündüzün siste karaya oturmuştu. Şimdi bomboş duruyordu.

Con:

— Pasko, dedi. Doğrusunu söylemek lâzım gelirse bu bomboş gemiyi görmek benim içimi ürpertiyor. Gitmek istemiyorum.

Pasko sesini çıkarmadan kayığını gözmeğe başladı. Gizlice bu terkedilmiş gemiye gitmek ve ellerine geçen yükte hafif, pahada ağır eşyayı alıp dönmek niyetindeydiler. Con gene:

— Çok tehlikeli bir iş Pasko, ben gitmek istemiyorum, dedi.

Pasko:

— Korkma Con, diye onu temin etti. Sen herşeyi bana bırak. Alsık değilsin de ondan korkuyorsun. Biraz sonra geçer.

— Geçer mi dersin Pasko?

— Tabii geçer. Ortalık da zifiri karanlık. Siz kibar beyler, karanlıktan huylamırsınız.

Pasko, gülmeğe başladı. Bu istinza dolu, kaba gülüş Con'un hoşuna gitmedi.

— Ne diye gülüyorsun? diye sordu.

— Bir şey değil. Bu macerada seni kendime arkadaş seçişime gülüyorum. Sen kibar bir öğrencisin. Nasıl oldu da bana uydun?

Con da biraz evvel aynı

Ceviren:

ASIM YEGİNOBALI

Resimleyen: **AFFAN**

★

şeyi düşünmüştü. Denizden esen serin gece rüzgârı, kafasının içindeki dumanları dağıtmağa başlayalıberi üniversite öğrencisi Con Ozborn'un balıkçı Pasko'yla beraber terkedilmiş bir gemide hırsızlık yapmağa gitmesi, ona da gülünç, hattâ imkânsız görünmeğe başlamıştı.

Bütün bunlara sarhoşluğu sebep olmuştu. Şu son günlerde okadar bedbahttı ki, bu akşam en nihayet dayanamamış, kendisini unutmak için bir meyhaneye girmiş, içmiş içmişti. Meyhaneden ne zaman çıktığını, ne zaman Pasko'ya rasladığını bilemiyordu. Sadece, Pasko'nun sahilde bekliyen hazine yüklü bir gemi hakkında söylediklerini hatırlıyordu. Uzun sokaklardan, tarlalardan geçip buraya gelişleri, dumanlı bir masal gibiydi.

Ancak şimdi atıldığı için ne kadar tehlikeli olduğunu anlayabiliyordu. Terkedilmiş geminin içini görür gibi oldu. Karanlık koridorlar... Gölge-lerde bekliyen meghul tehlikeler... Yakalanmak ihtimali... Sonra Pasko'ya itimadı yoktu. Pasko bir kulübede oturan orta yaşlı, garip huylu bir balıkçıydı. Bir zamanlar papaz olduğu rivayet edilirdi. Con, bütün bunları düşündü ve içindeki ürperti arttı. Karanlıkta göremediği Pasko'nun kemikli, sert yüzü ve

dudaklarındaki müstehzî gülüş gözlerinin önünde belirdi.

— Ya yakalanırsak Pasko? O kadar tehlikeli ki!

O gün öğleden sonra Cenifer'e evlenme teklif etmiş Cenifer de reddetmişti. Gerçi Cenifer haklıydı. Con daha yirmiki yaşındaydı. Okulunu bitirmemişti. Beklemeleri daha doğru olurdu.

Evet, Cenifer haklıydı. Fakat Con o kadar aşıkı ki, bunu kabul etmek istememiş ve kendini duyanın en bedbaht insanı sanarak meyhaneye gidip içmişti.

Con, içini çekerek gene gemiye baktı. Sular yükselmiş olduğundan, gemi suda yüzyordu. İçinde neler vardı, kimbilir neler? Hind filerinden gelme şallar ve mücevherler... Con'un kalbine sıcağın bir ümit doldu. Belki bunları Cenifer'in ayakları altına dökerse, kendisiyle evlenmeğe razı olurdu.

— Mademki gideceğiz bir an evvel gidelim de olup bit-sin, dedi.

Pasko gene güldü. Sandalla bindiler ve karanlık suları hışırdatarak açıldılar. Şilebin karanlık hayaline yaklaştıkça, Con'un içindeki ürperti artıyordu.

En nihayet güverteye çıktılar. Pasko:

— Aşağı, el yordamıyla t-nelim, dedi. Feneri sonra yakarız.

Her adım atışta merdivenler gıcırdayor ve bu gıcırtilar korkunç bir şekilde büyüyüp bin köşeden aksediyordu. Con bir kabus içinde gi-

biydi. Fakat Pasko gayet sa-
kindi. Ufak torbalar getirmiş-
ti. Elllerine geçeni bu torba-
lara dolduruyorlardı. Mücev-
herler, para, ipekli kumaşlar,
Hint işi antika eşyalar. Tor-
balardaki elmaslar kamarala-
rın karanlığı içinde garip garip
ışılıyordu. Pasko:

— Döndüğümüz zaman
paylaşırız, dedi.

Kaptanın kamarasına git-
tiler. Pasko üç mum yaktı ve
dolapta duran bir şarap şişe-

sini alarak ağzına dayadı.
Sonra:

— Enfes. Sen de biraz çek.
Diyerek Con'a uzattı.

Con, istemem der gibi ba-
şını salladı.

Pasko omuzlarını silkti.

— Sen bilirsin ama, piş-
man olacaksın, dedi. Yapıla-
cak bir dolu işimiz var, da-
ha. Sen şu dolabı karıştır,
ben de bu tarafa bakayım.

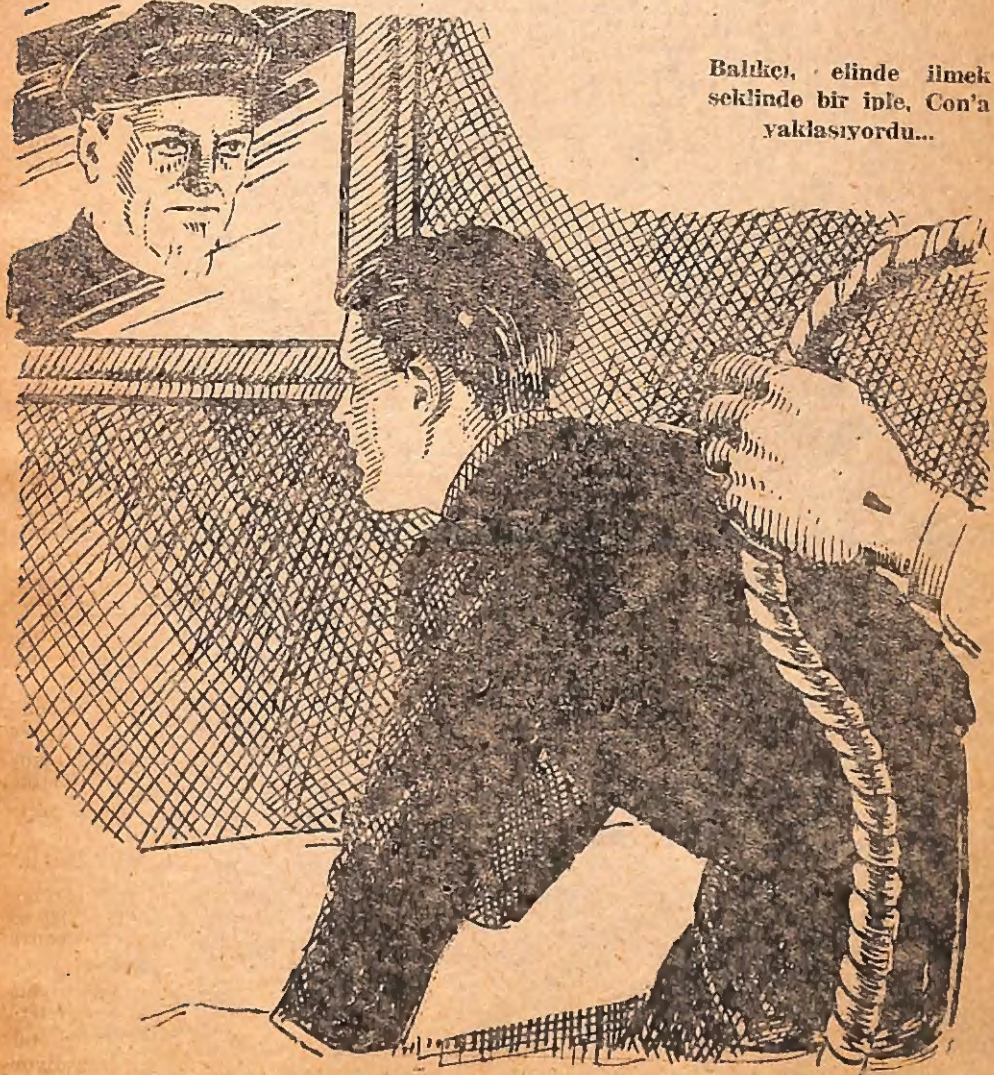
Dolabın üstünde çatlak bir
ayna vardı. Çatlakları örüm-

cek ağları gibi uzanıyordu.
Bir aralık gözlerini kaldıran
Con, bu aynada Pasko'nun
hayalini gördü. Balıkçı, elinde
ilmek şeklinde bir ipe, Con'a
yaklaşıyordu.

Bunun ne demek olduğunu
anlamasına vakit kalmadan
Con yere yuvarlanmış ve elle-
riyle ayakları sıkıca bağlan-
mıştı.

Pasko, onu kaldırıp dola-
bın önündeki sandalyaya o-
turtarak:

Balıkçı, elinde ilmek
şeklinde bir ipe, Con'a
yaklaşıyordu...

— Seni zararsız hile solu-
yorum, küçük bey, dedi.

Con, iplerden kurtulmak iç-
çin uğraşmağa başladı.

— Nafile yorulma. İpler
gayet sağlamdır.

— Beni ne yapacaksın?

— Bu geminin yavaş yavaş
batığının farkındasın her-
halde?

— Tabii.

— İşte biçare geminin ya-
payalnız batmasına içim razı
olmuyor. Seni yanına arkadaş
vereceğim.

Con, balıkçının suyuna git-
menin, tehdit etmekten daha
tesirli olacağını düşündü ve
korkusunu belli etmeden gül-
lümledi:

— Bana bak Pasko, ben
sana ne kötülük ettim? diye
sordu.

— Kötülük mü? Sen bana
dünyamın en büyük kötülüğü-
nü ettin. Cenifer'im elimden
aldın

— Cenifer mi?

Con, düşündü. Cenifer'in
babası emekli bir kaptandı.
Pasko'yla araları iyi idi. Pas-
ko'ya sık sık iş gördürür bol
para verirdi. Con: «Pasko-
nun aklında bir bozukluk var
herhalde» diye düşündü. «Ce-
nifer'e âşık. Kızın iyi mua-
melesini de ask zannediyor.»

Elinden geldiği kadar sa-
kin bir sesle:

— Hayır, hayır, Pasko, de-
di. Cenifer'i senin elinden fi-
lân almadım. Yanlış düşünü-
yorsun.

— Yanlış mı düşünüyö-
rum? Sen gelmezden evvel
kimseye bakmazdı. Sen gel-
dikten sonra yanından ayrıl-
maz oldu. Ben bilmez miyim
zannediyorsun?

— Benim babamla, Ceni-
fer'in babası okul arkadaşıy-
mışlar. Onun için bana sami-
miyet gösterdi. Emin ol!

— Haydi, haydi, ben senin
sözüne inanırmıyım hiç? Bu
akşam seni görmözdün biraz
evvel Cenifer yanına geldi:
«Con'u gördün mü?» diye
sordu. «Hayır» dedim. «Al
öyleyse şu parayı da, onu

ara bul, bana gönder» dedi.
Ben de zaten senden kurtul-
mak için yol arıyordum. Seni
sarhoş bulunca işler kolaylaş-
tı.

— Peki, Pasko. Yanıldığ-
nı sana isbat edeceğim. Bu-
gün Cenifer'e evlenme teklif
ettim. Kabul etmedi. Onun
için meyhaneye gidip sarhoş
oldum. Görüyorsun ya? Hay-
di, göz şu ipleri de işimize de-
yam edelim.

Pasko, kurnaz kurnaz:

— Madem seni reddetti,
neden öyle sokaklara çıkmış
arıyordun? dedi. Nafile küçük
bey. Biraz sonra dinizin dibi-
ne inmiş olacaksın.

Con hiddetle:

— Şeytan mısın ne? diye
bağırdı.

Pasko cidiyetle:

— Hayır değilim, diye ce-
vap verdi. Değilim ama şey-
tanın adamıyım.

Sonra Con'un yüzündeki
hayreti görünce izah etti:

— Belki duymuşsundur.

Ben bir zamanlar papazdım.
Her gün Allah'a dua eder-
dim ama bir türlü mesut ola-
mazdım. Derken bir gün, pa-
pazlığı bıraktım ve şeytana
dua etmeğe başladım. O za-
mandanberi her istediğim o-
luyor. Birkaç gün evvel: «Ey
şeytan! Şu öğrenciden beni
kurtar!» diye dua ettim. Bak!
Ne kadar kolaylıkla seni tu-
zağa düşürdüm, görüyor mu-
sun? Şeytan, Allah'tan daha
kuvvetlidir oğlum. Şeytan gi-
bisi yoktur!

Con'un aklında terler be-
lirmişti. Pasko'ya yalvar-
mağa başladı. Kendisi için de-
ğil! Fakat bu delinin Cenifer'e
ne kadar fenalıklar yapa-
bileceğini düşünüyordu. Mu-
hakkak serbest kalıp, Ceni-
fer'i bu deliden kurtarmalıydı.

Pasko:

— Sus artık! Kurtulmak
istiyorsan Allah'a dua et. Ba-
kalım Allah mı daha kuv-

vetli. Şeytan mı?

Pasko durakladı. Bu fikir
hoşuna gitmişti.

— Haydi, dedi; haydi Al-
lahına dua et bakalım.

Con, öfkeyle:

— Etmiyeceğim işte! diye
bağırdı.

— Edeceksin işte!

Pasko mumlardan birini
aldı ve Con'un küçük par-
mağına yaklaştırdı.

Parmaklarında alevin sı-
caklığını duyan Con korku ile
titredi. Kısık bir sesle sor-
du:

— Nasıl dua edeyim?

— İçinden ne gelirse.

Con, öfkesinden, parmağı-
nın acısından, bagıra bagıra
dua etmeğe ve Pasko'ya lâ-
net okumağa başladı. Pasko-
nun hâli değişmişti. Gözlerin-
de korkuya, huşuya benzer
bir ifade vardı. Con bir an
nefes almak için durakladı.
Sonra gene:

— Allah...

Diye söze başlayınca bir-
den bir çattırdı, sonra bir
sarsıntı oldu. İksisi de bir ye-
re yuvarlandılar. Bir iki dakı-
ka sonra Pasko ayağa kalktı.
Aldı sivri bir yere çarpmış,
yarılmıştı. Bir bez parçası bu-
larak, yarasını sardı. Sonra
Con'un iplerini kesti.

— Serbestsin dostum, de-
di, Allah bana cevap verdi.
Sen dua ederken fırtına çıktı
ve sen Allah derken gemi sar-
sıldı. Haydi, batmadan evvel
çabuk canımızı kurtaralım.
Cenifer senin olacak artık.

Çaldıkları eşyaları filân
olduğu yerde bırakarak san-
dallarına bindiler ve deli gi-
bi kürek çekerek sahile var-
dılar.

Con, evine vardıktan zaman,
kapının altında bir mektup
buldu. Mektup Cenifer'dendi:

«Sevgili Con, gitmezden
evvel bana gene evlenmiş tek-
lifi et, olur mu?» diyordu.

Con, büyük bir ferah içi-
nde yatağa uzandı ve hemen
uyudu.

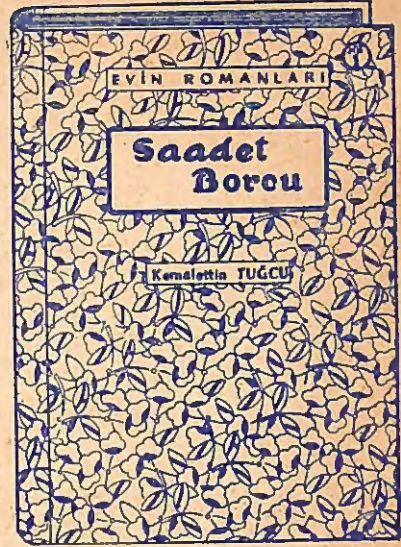
Ertesi sabah balıkçı Pas-
ko'yu, kulübesinde ölü buldu-
lar.

EVİN ROMANLARI SERİSİ

YAZAN : KEMALETİN TUĞCU

SERİNİN BİRİNCİ KİTABI OLAN BU ESER, AİLE VE AŞK ROMANLARININ EN ÇOK OKUNAN VE BEĞENİLENLERİNDEN BİRİDİR. BU ROMANDA BİRÇOK KARAKTERLERİN, İYİLİKLERİNİ, FENALIKLARINI TEMİZ BİR TÜRKÇE VE AKICI BİR ÜSLÜPLA GÖZLERİNİZDE CANLANDIRACAKSINIZ. VE YİNE BU ROMANDA, NEZİH BİR AŞKI, İSTIRABI, ÜMİDİ SAADET VE GÖZYAŞLARI ARASINDA BULACAKSINIZ. (SAADET BORCU) YERLİ ROMANCILARIMIZ ARASINDA KENDİNE LAYIK MEVKİİ ALMIŞ BİR KALEMİN ESERİDİR. BU NEFİS KİTABI BÜTÜN OKURLARI MIZA HARARETLE TAVSİYE EDERİZ.

Fiatı 125 kuruştur.

YAZAN : M. ATTILÂ AYKUT

SERİNİN DÖRDÜNCÜ KİTABI OLAN BU ESER DE, SERİNİN EN ÇOK BEĞENİLMİŞ KİTAPLARINDAN BİRİDİR. BU ROMANDA HAKİKİ BİR HAYATI BULACAKSINIZ. SENE- LERCE ÖLMEYEN KUVVETLİ BİR AŞKI, KORKUNÇ BİR İFTİRANIN KURBANİ OLARAK İSTANBUL'DAN KÜÇÜK BİR ANADOLU KÖYÜNE KAÇAN BİR İNSANIN ÇEKTİĞİ ACI- YI SÜRÜKLEYİCİ VAKALAR İÇİNDE HİSSE- DECEK, YAŞAYACAKSINIZ. TASVİRLERİNİN GÜZELLİĞİ, TIPLERİNİN CANLILIĞI İLE ÇOK BEĞENECEĞİNİZDEN EMİN OLDUĞU- MUZ BU KİTABI DA HARARETLE TAVSİYE EDERİZ.

Fiatı 100 kuruştur.

ÇIKARAN :

